

DEN DANSKE *Stjerne*

NR. 11
NOVEMBER 1963
112. ÅRG.

DEN *danske* **STJERNE**

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 11

NOVEMBER 1963

112. ÅRG.

Indhold:

Fra missionens præsidentskab	303
Tak fra Præsident David O. McKay	304
Præsident Henry D. Moyle død	306
Ny rådgiver i Det Første Præsidentskab	307
Ny apostel	308
Byggemissionær-Konference	309
Byggemissionærens kald	311
Genealogisk Forening	313
Skema til udregning af slægtskabsforhold	314
Kronet med herlighed	Midtersiderne
Hjælpeforeningen	315
G. U. F.	319
Søndagsskolen	320
Primary	321
Kredslærerindernes Budskab	322
Kredslærernes Budskab	323
Præstedømmet	324
Personlige nyheder	325

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år, i udlandet \$ 3,00 pr. halvår, \$ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333,38 til

Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon 01-342455

R. Earl Sorenson, missionspræsident, ansvarh. redaktør

Mary W. Kaiser, redaktør

Annoncer: Jørgen W. Schmidt

Fra missionens præsidentskab

Da jeg trådte ind i kirkebygningen i Esbjerg for nogle få uger siden, kom minderne strømmende til mig om den eneste gang, jeg tidligere havde besøgt denne bygning.

Det var den 15. august 1937, den dag da Præsident Heber J. Grant indviede kirkebygningen i Esbjerg. Det var den første og eneste nye kirkebygning, der blev indviet under min mission her for, og jeg kunne huske den kamp og det arbejde, der gik forud, før denne bygning var færdig.

Da jeg fortsatte min rejse gennem Danmark og så de mange nye kirkebygninger, som er blevet opført siden den tid, og de fine byggegrunde, som er blevet erhvervet til fremtidige bygninger, kunne jeg ikke lade være med at tænke på den store fremgang i den danske mission i de sidste 20 år. Jeg kender det arbejde og de ofre, som må lægges i en ny kirkebygning, fordi jeg har haft forbindelse med forskellige fine byggeprogrammer i de sidste 20 år.

Kirken kræver meget af os som medlemmer — både af vor tid og vore midler såvelsom at overholde budene — og mange gange synes vi, at det er mere end vi kan udføre. Jeg er selv standstødt op og har spekuleret på, om Herren ikke krævede alt for meget af mig, og medens jeg overvejede denne tanke, kom en anden tanke til mig: Herren kræver ikke disse ting af os til sit bedste, men til vort eget bedste og vor egen udvikling. Herren ved, hvor alle verdens rigdomme er, og det ville ikke være noget besvær for Ham at samle dem og opbygge sit Rige, men hvis Han gjorde dette, ville vi som enkeltpersoner få meget lidt personlig udvikling eller noget andet godt ud af det. Vi er sat her på jorden for at lære — udvikle vore talenter, både med hensyn til håndværk såvelsom intelligens og kundskab. For at kunne gøre dette har vi fået vor handlefrihed — til at vælge, om vi vil arbejde eller ikke — om vi vil lære eller ikke. Det er denne handlefrihed, der sommetider gør det så vanskeligt for os. Hvis vi er tvunget til at gøre noget, vil vi gøre det, hvis nogen står over os og siger, hvad vi skal gøre og hvorledes vi skal gøre det, det er ikke så svært, men selv at tage bestemmelsen og så finde en måde at gøre tingene på selv, synes sommetider mere vanskeligt, end vi er i stand til at udføre.

Jeg vil altid være Præsident Heber J. Grant taknemmelig for det råd, han gav enhver missionær,

når han sendte dem ud i missionsmarken, da han var Præsident. Han gav hver missionær et lille stykke papir, hvorpå der var trykt følgende budskab: »Bliv ved med at udføre det, der er vanskeligt, så vil det blive let, ikke fordi tingenes natur har forandret sig, men fordi evnen til at udføre dem er vokset«. Dette lille råd har hjulpet mig til at sige ja til arbejder, både i Kirken og uden for, som synes næsten umulige for mig den gang at udføre, og at udføre dem godt.

I forbindelse med denne tanke kommer der også altid til mit sind Nephis ord, da han fik befaling af Herren, gennem sin fader Lehi, til at vende tilbage til Jerusalem for at skaffe jødernes optegnelse og også deres forfædres genealogi. Han svarede: »Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalede, til jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som han befaler dem«. (1 Nefhi 3:7).

Der kommer mange gange folk til mig med et ønske om at holde Guds bud, om at være bedre i deres daglige liv, men som bliver ved med at falde tilbage til de gamle vaner med den undskyldning, at det er altfor svært at gøre de ting de skulle, at de er for svage. Andre, som bliver bedt om at bidrage til et byggefond eller betale en ærlig tiende eller påtage sig en stilling i Kirken, påberåber sig, at de ikke har midler til at gøre disse ting, de har ikke tid til at arbejde for at opbygge Riget, desuden er det for hårdt for dem, de ved ikke, hvordan de skal gøre det.

Når vi indtager denne holdning, nægter vi os selv utallige velsignelser. Vi skulle prøve Herren, som Han har bedt os om — Han vil åbne himmelens sluser og udgyde velsignelser over os i så rigt mål, at vi ikke kan rumme dem.

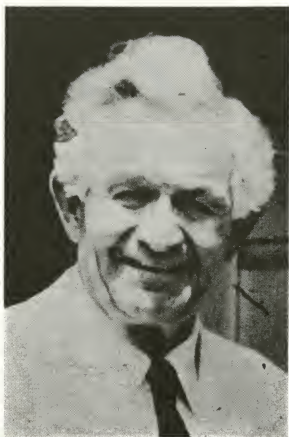
Når tingene synes så svære for os, at vi ikke synes, at vi kan blive ved at udføre dem, så lad os følge Præsident Heber J. Grants inspirerede ord: »Bliv ved med at udføre det, der er vanskeligt, så vil det blive let, ikke fordi tingenes natur har forandret sig, men fordi evnen til at udføre dem er vokset«.

Når vi bliver bedt om at gøre noget, som synes så umuligt, at der ikke synes nogen vej åben for os til at udføre arbejdet — så lad os have tro på vor Himmelske Fader. Han vil åbne himmelens porte for os, men først må vi banke — Han vil give os, men først må vi bede om det. Lad os altid huske den gamle profet Nephis ord: »Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalede, til jeg ved, at Herren ikke giver nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som han har befalede dem«.

Må vi altid søge at gøre vor Himmelske Faders vilje, så Han kan velsigne os i henhold til sit ord.

Deres hengivne broder

R. Earl Sorenson,
missionspræsident

TAK

fra
præsident McKay

Salt Lake City, 16. september 1963

Til præsident og søster R. Earl Sorenson
samt missionærer og medlemmer i den danske mission.
Kære medarbejdere!

Lykkelig er det menneske, som ved Livets Solnedgang
stadig har minder om en glad ungdom, og stadig er ledsaget
af sin elskede familie, loyale venner og medarbejdere.

Jeg er lykkelig!

I bidrog til denne lykke, da I på min 90-års fødselsdag
sendte jeres lykønskninger og den smukke Kongelig Por-
celæns-figur.

Mange tak!

Med hjertelig hilsen

David O. McKay

Sammen med brevet sendte Præsident McKay følgende smukke lille digt. Da det vil være umuligt at få digtets rette tone frem ved en oversættelse, gengiver vi det på originalsproget, men til hjælp for de læsere, der ikke forstår engelsk, giver vi desuden en fri dansk oversættelse.

HALVFEMTS ÅR

af Præsident David O. McKay.

I siger, jeg er halvfems! Det må være en fejltagelse;
for i mit legeme findes ingen smerte eller pine.
Det er sandt, at jeg ikke reagerer så hurtigt på lyd,
og glemmer, hvor jeg har lagt de ting, som jeg strør
omkring mig.

Men det er ingen tid siden »Tommy« og jeg
tog »Nettie Bell« og »Annie« med os ud for at prøve lykken
på »U«. Da vi søgte steder, hvor vi kunne bo,
modte jeg for første gang en pige kaldet »Ray«.

I siger, jeg er halvfems! — Men hun er stadig ved min side;
så yndig og sød som dengang, som min brud,
i Livets Forår, med glødende hjerte
modte vi livet sammen i glæde og smerte.

Familiebyrder var tunge, men aldrig en klage,
fireogfyre børn priser hende nu som helgen.
Ægtefælle, rådgiver, den der altid giver råd,
min hustru i al evighed, min egen Emma Ray.

I påstår, at jeg er halvfems! Mine lemmer siger, I har ret.
når jeg humper afsted — et ynkeligt syn!
Men jeg vil altid *føle mig ung* med det evangelium,
som er sandt,
med mine *kære* omkring mig, og *venner som jer*.

NINETY YEARS

By President David O. McKay

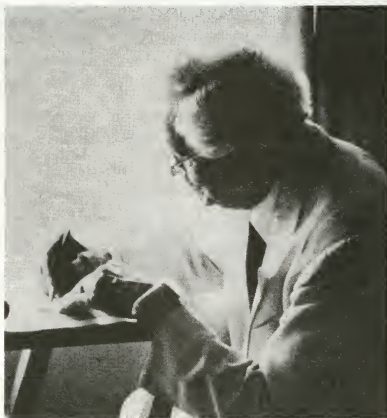
You say that I'm Ninety! There must be a mistake;
For throughout my body there's no pain nor ache.
It's true I respond less keenly to sound,
And forget where I put things as I strew them around.

But it's no time at all since »Tommy« and I
Took »Nettie Bell« and »Annie« our fortunes to try
At the »U«. When seeking apartments where we could stay,
I met for the first time a maiden called »Ray«.

You say that I'm Ninety! — Why she's still by my side;
As precious and sweet as when, as my bride,
In the Springtime of life, with hearts all aglow
We faced life together Come weal or Come woe.

Family cares came heavy, but not a complaint;
Forty-four children now praise her as saint.
Companion, counselor, advisor, alway,
My wife for Eternity, My own Emma Ray.

You insist that I'm Ninety! My limbs say you're right.
As I hobble along — a pitiable sight!
But I shall always feel young with the Gospel that's true:
With Loved Ones around me and Friends like you.

Præsident Henry D. Moyle død

Præsident Henry D. Moyle og hustru
på Københavns Hovedbanegård i februar 1954

Præsident Henry D. Moyle, 1. rådgiver til Præsident David O. McKay, sov stille ind onsdag den 18. september under et besøg i Deer Park, Florida. Præsident Moyle havde lidt af dårligt hjerte i adskillige år, og blev fundet død i sengen tidligt om morgenen af sin hustru, Alberta Wright.

Præsident og søster Moyle havde i nogle dage deltaget i forskellige møder angående Kirkens ejendomme i Florida, sammen med sagfører i Salt Lake City, David Lawrence McKay, søn af Præsident David O. McKay, Wendell B. Mendenhall, formand for Kirkens Byggekomité, og Coleman Madsen fra Miami, Florida.

Sammen havde de også inspiceret Kirkens ejendomme, og Præsident Moyle havde holdt taler ved møder for medlemmerne i Deer Park.

Præsident Moyle havde været medlem af De Tolv Apostles Råd i 12 år, da han i 1959 blev kaldet som 2. rådgiver til Præsident McKay, samtidig med at Præsident J. Reuben Clark jr., tidligere 2. rådgiver, var blevet kaldet som 1. rådgiver efter Præsident Stephen L. Richards' død. Efter Præsident J. Reuben Clarks død i 1961 blev Præsident Moyle kaldet som 1. rådgiver, medens

Præsident Hugh B. Brown blev kaldet som 2. rådgiver.

Præsident Moyles død er et smerteligt tab for Kirken, idet han var en af de mest energiske og magtfulde ledere, Kirken nogensinde har kendt. Han var Evangeliets sag yderst hengiven og var højt estimeret overalt i de vestlige stater.

Hans forretningsforbindelser og juridiske uddannelse gav ham indsigt i mange af de sager, som han siden som en af Kirkens ledere havde med at gøre, og han havde stor indflydelse i borgerlige, juridiske, industrielle og politiske kredse.

For sin kaldelse til De Tolv Apostles Råd den 6. april 1947 havde Præsident Moyle opnået en misundelsesværdig position i samfundet på den juridiske løbebane, han havde valgt. Han var samtidig en af de ledende industrifolk i Vesten.

En af hans mest betydningsfulde pligter i Kirken var som formand for Kirkens General-Velfærdskomité. Han havde været medlem af den første komité siden dens oprettelse i 1936, og lige til sin død ydede han meget af sin tid og sine kræfter på Velfærdsplanen.

Som medlem af De Tolv Apostles Råd

rejste Præsident Moyle vidt omkring i Kirken og besøgte stavene og missionerne og var aktivt optaget af at inspicere og erhverve nyt land og udarbejde projekter for Velfærdsplanen.

Han var en magtfuld og interessant taler, der udstrålede tillid, kombineret med en ydmyghed og tro, som vandt alles hjerter.

Henry Dinwoody Moyle var født i Salt Lake City, Utah, den 22. april 1889. Han var søn af James H. og Alice E. Dinwoody Moyle.

I 1909 blev han kaldet på mission til Tyskland. Efter at han i 1912 var afløst fra sin mission, studerede han i et år geologi ved Universitetet i Freiberg, Tyskland.

Senere studerede han jura ved Universitetet i Chicago og ved Harvard Universitetet, hvorefter han åbnede sin sagførerpraksis i Salt Lake City.

Under sine rejser i Europa har Præsident Moyle flere gange besøgt den danske mission, og søskende her vil kende ham som en idnende taler, der talte Kirkens sag med brændende iver.

Vi udtaler et: Æret være Præsident Moyles minde!

(Fra *Deseret News*)

NY RÅDGIVER I DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

*Eldste Nathan Eldon Tanner
af De Tolvs Råd*

Den 4. oktober blev ældste *Nathan Eldon Tanner* af De Tolv Apostles Råd af Præsident David O. McKay kaldet som 2. rådgiver i Det Første Præsidentskab. Præsident Hugh B. Brown, tidligere 2. rådgiver, blev kaldet som 1. rådgiver til at efterfølge afdøde Præsident Henry D. Moyle.

Præsident Tanner havde tjent i to år som assistent til De Tolvs Råd, da han for et år siden blev kaldet som medlem af De Tolv. Den meste tid af de to år som assistent til De Tolv virkede han som præsident for den Vest-europæiske Mission med hovedsæde i London.

Efter at være vendt tilbage til Salt Lake City tidligt i år blev Præsident Tanner af Præsident McKay udnævnt til præsident for Genealogical Society.

Præsident Tanner, som er 65 år gammel, er født i Salt Lake City, Utah, men har siden han var tre år haft sin bopæl i Canada, hvortil hans forældre rejste i 1901.

Under sin lange karriere i Kirkens

tjeneste har han bl. a. været stavspræsident for Calgary Stake, tidligere præsident for Edmonton Gren, biskop for Cardston 1. Ward efter først at have været rådgiver i biskoprådet; endvidere har han været medlem af East Lethbridge Stakes Højråd.

I det borgerlige liv begyndte han sin karriere som skolelærer og blev overhoved for skolerne i Cardston i 1928 og havde denne stilling, indtil han blev valgt ind i Albertas lovgivende forsamling i 1935. Han var også medlem af Cardston byråd. Tre gange, i 1940, 1944 og 1948, blev han genindvalgt i den lovgivende forsamling. Senere overtog han en ministerpost, indtil han i 1952 trak sig tilbage fra regeringslivet og gik ind i forretningslivet som præsident for Merrill Petroleumsselskabet. Samtidig blev han direktør for Dominion Bank of Calgary. Han trak sig tilbage fra Petroleumsselskabet, da han blev præsident og formand for direktionen i Trans-Canadian Pipe Lines.

Dette selskab har et uhyre net af olieledninger, som bringer olie fra de rige olieklæder i Alberta til de østlige markeder i Montreal og Toronto.

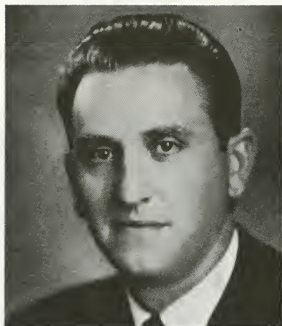
Præsident Tanner har haft andre vigtige hverv i det civile liv, og i 1956 blev han æresdoktor ved Brigham Young Universitetet.

I 1919 blev han viet til Isabella Merrill fra Hill Springs, Alberta. De har fire døtre.

(Fra *Deseret News*).

Ny apostel

.Eldste Thomas S. Monson

Til at udfylde den ledige plads i De Tolvs Råd efter Præsident Tanners kaldelse til Det Første Præsidentskab er kaldet ældste *Thomas S. Monson*.

Med sine 36 år er ældste Monson en af de yngste, der er kaldet til apostel i mange år.

Trods sin unge alder har ældste Monson en lang og strålende karriere i Kirkens tjeneste bag sig, begyndende som sekretær og rådgiver i biskoprådet i 6. og 7. Ward i Temple View Stake. I maj 1951, i en alder af 23 år, blev han

biskop i samme ward og tjente i denne stilling i fem år, til han blev 2. rådgiver i Temple View Stakes Præsidentskab. Efter to år i stavspræsidentskabet blev han i marts 1959 kaldet til at præsidere over den Canadiske Mission med hovedsæde i Toronto.

Efter tre års dygtigt arbejde som missionsleder vendte han tilbage til Salt Lake City, hvor han blev direktør for Deseret News Press, hvor han før sin missionskaldelse havde været vice-direktør. Han havde tidligere arbejdet som

direktør for salgs- og reklameafdelingen i forskellige bladforetagender. Han har taget handelseksamen ved University of Utah i 1948.

Ældste Monson er født i Salt Lake City den 21. august 1927 som søn af G. Spencer og Gladys Condie Monson. Han blev viet i Salt Lake Templet den 7. oktober 1948 til Frances Johnson. De har tre børn, to drenge og en pige.

(Fra Deseret News).

BYGGEMISSIONÆR-

KONFERENCE

Det er blevet udtalt, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges byggeprogram, således som det er blevet indført i verden i dag, er det største, der er sket i Kirkens historie siden pionerernes vandring vestpå. Denne udtalelse er, skønt den ikke tilfulde er blevet bevestiget, i færd med at bevise sin sandhed. I spørger måske hvorfor, og vi svarer, at vi tror det på grund af de vidnesbyrd, der bliver båret af dem, der tager del i programmet.

Fra den 23. til den 27. september samledes i Hotel Saltsjöbaden i Ystad, Sverige, en gruppe missionærer, supervisore, ledere, missionspræsidenter og kontormedarbejdere tilligemed deres mænd og hustruer til en byggemissionær-konference. Hvis I kunne have

overværet den, er jeg vis på, at I ville have været enige i, at den ovenfor nævnte udtalelse er ved at gå i opfyldelse. Der var omkring 180 tilstede, repræsenterende otte forskellige sprog. Her åbenbarede det sig, at Jesu Kristi evangelium har magt til at bygge bro over sprogrænserne. Franskmand, svensker og finner spadserede arm i arm sammen og lo og gjorde tegn til hinanden, eller sad i grupper og udvekslede de få ord, som hver især forstod af de andres sprog, men det store ved det var, at hver eneste havde et vidnesbyrd om sandheden af det samme evangelium og arbejdede på at styrke deres eget vidnesbyrd og gøre det større.

Kirkens bygge-afdeling arbejder un-

der mottoet: »Når vi bygger Kirker, opbygger vi også folk«, og hvis alle de mennesker, der er beskæftiget i dette arbejde, kan vokse i deres indstilling og deres evner, hvilken velsignelse vil der så ikke komme til os alle gennem deres arbejde!

Vi fik at vide, at 18 projekter er under udarbejdelse i det skandinaviske område, og tre er blevet fuldført, og i de tyske og engelske områder er procentdelen meget større.

Vi fik at vide, at 556 byggemissionær-supervisore har taget imod kaldet og har forladt deres hjem, deres venner og deres forretning for at hjælpe med i dette program. 1376 unge mænd ud over verden har sagt ja til kaldet om at tjene, har forladt skole, arbejde og

hjem for at hjælpe med til at opbygge Herrens rige. Broder *Albert Sterling* fra England sagde: »Jeg tror, at de, der er kaldet som byggemissionærer, er vor himmelske Faders udvalgte ånders«. Og han sagde: »Vi bør være forenet med vor Fader i himlen og gøre det bedste vi kan«. Videre sagde han: »Hvis vi ikke er for Ham, er vi imod Ham, selv om vi ikke aktivt sætter os op imod Ham«. Og videre: »Dette er det rette tidspunkt til at indføre dette storslåede program på grund af det store antal nye mennesker, der kommer ind i Kirken«.

Broder *Carl Lagerberg* tilrådede, at alle, der er beskæftiget med programmet, udfører det i kærlighed, og sagde, at dette også var ved at blive praktiseret, i stedet for at bruge tvang, således

som de gamle erobrere i Sverige gjorde det.

Den europæiske missionspræsident, *Theodore M. Burton*, anbefalede, at alle, der var beskæftiget i programmet, tog ved lære af historien om den formand, der var ansat til at bygge for en mand, som han havde tjent trofast i mange år. Han blev af sin chef sat til at bygge et hus og fik instruks om at bruge de bedste materialer, der kunne skaffes til huset, og anvende den bedst mulige arbejdskraft. I stedet for begyndte han at knibe på materialerne under overfladen og udføre arbejdet skodesløst. Da arbejdet var færdigt, sagde chefen til ham: »Nu, da du har tjent mig så trofast i lang tid, giver jeg dig dette hus for dit arbejde«. Han henviste

os til 1. Kor. 3:8 som anvendeligt i dette tilfælde, det lyder således: »Den, der planter, og den, der vander, er ét; dog skal hver få sin løn i forhold til sin møje.«

Alle de, der talte, bar vidnesbyrd om værdien af dette byggeprogram, men mindede os om, at velsignelserne ville komme til os, ikke fra de ting, som vi prøvede at tage fra programmet, men gennem de ting, som vi lagde i det. Det lyder mærkeligt, men det er sandt.

Vil hver eneste af jer som medlemmer af Kirken forene jer med os og selv finde beviset gennem »Hvad kan jeg gøre for at hjælpe?«

Martinus Andersen (Andy)

De danske byggemissionærer med deres supervisor »Andy« og deres »plejemors, søster Elizabeth Andersen.

Det er så dejligt at kunne få lejlighed til at udtrykke sine følelser for søskende og venner i Danmark.

Vi havde en vidunderlig oplevelse fornylig, hvor vi fik det privilegium til kunne samles med alle byggemissionærer og ledere fra næsten hele Europa. Vi havde fire dejlige dage, hvor vi ialt havde to vidnesbyrdsmoder og fire instruktionsmoder.

Jeg vil gerne udtrykke mine tanker om de vidnesbyrdsmoder. Den Ånd, der var tilstede, gav mig et indtryk af, hvorledes det vil blive, når vi engang kommer tilbage til vor Fader i himlen. Ånden virkede i den grad ind på os, at vi næsten kunne forstå hinanden uden dog at kunne forstå de forskellige sprog. Jeg er vis på, at det er denne Ånd, vi altid skal arbejde under. Jeg

vil lige nævne en lille ting, som vor præsident for byggekomiteen for Europa, præsident Bird, fortalte: »Der var en ung mand fra Norge, 18 år, der blev kaldt på arbejdsmission. Hans mor var alene og meget fattig, og han kom fra en lille gren. Han havde en lillebror på 12 år, der hver uge tjente 40 kroner. Han gav 4 kroner i tiende og tog 2 kroner selv, og resten sendte han sin broder, som var i missionsmarken. Dette stod på i to år. Det kaldes jeg tro og trofasthed mod byggeprogrammet«.

Jeg tror, denne historie kunne give os andre stof til eftertanke. Han gav nemlig ikke kun 10 pct. til Kirken, han gav 95 pct. af, hvad han tjente, det er stort synes jeg. Hvis vi ville huske lidt på, at det ikke kun er 10 pct. af

vor indtægt, vi skulle give, men også 10 pct. af vor tid hver, ville Kirken også vokse hurtigere.

Per Bredgaard Jensen,
byggemissionær.

I september måned var vor supervisor og vi fem byggemissionærer til byggekonference i Ystad, Sverige, og dette gav mig et meget stort vidnesbyrd om Kirken og om den store betydning, dette arbejde har.

Jeg kom til at tænke på, at det arbejde, vi skal til at begynde på i Søborg, nemlig en ny kirke i København, vil vi komme til at lære meget af, og jeg er sikker på, at det er en genvej til en Zions stav her.

Den ånd, der var tilstede ved konferencen i Ystad, er uforklarlig. Der blev for det meste talt på engelsk, men

selvom jeg ikke forstod alt, der blev fortalt os, var jeg mange gange fuldstændig overvældet, og det gav mig en indre styrke, som jeg aldrig for har følt. Bare det at se, hvordan alle bygge missionærerne rejste sig og stillede sig i kø for at bære deres vidnesbyrd, var en stor glæde at se. Denne konference har givet mig stof til eftertanke, og jeg ville ønske, at I alle havde været med og følt det samme som vi. Jeg synes, at de møder, der blev afholdt, var nogle af de bedste, jeg nogensinde har overværet, og jeg ved, at mine kammerater deler min opfattelse. Jeg vil sige bror Andersen tak for al den hjælp og støtte, han har givet os indtil nu, og vil håbe, at det nye arbejde i Søborg må være et arbejde, der vil blive til glæde for ham. Jeg vil bede til, at vi alle må være bror Andersen så behjælpelige, at han kan mærke, at vi her i København ikke står tilbage for andre steder i Europa.

Kærlig hilsen

Mogens Mogensen,
bygge missionær.

Mit indtryk af bygge missionærkonference

Det var en oplevelse, som jeg aldrig vil glemme; selv om der var en del sprogsværligheder, forstod vi alle hinanden. Det var et stort vidnesbyrd for mig at høre præsident Burton tale og fortælle om byggeprogrammet, og om hvor vigtigt det er i Kirkens arbejde her på jorden. Jeg ved, at det er det største aktiv i Kirkens historie efter pionertiden, og det glæder mig, at Gud vil have mig med i det, så meget, at jeg næsten ikke kan forstå det og udtrykke det i ord. Jeg håber, at der må komme mere gang i det herhjemme, så kirken i Søborg må blive færdig, og vi kan komme i gang med nogle flere.

Foruden præsident Burton var der også mange andre gode og vidunderlige talere, og vi hørte også mange vidunderlige vidnesbyrd, som var til stor opbyggelse for os.

Det skal være min bøn og mit ønske,

at medlemmerne vil acceptere og forstå vigtigheden af byggeprogrammet, i Jesu Kristi navn. Amen.

Henning Johansen,
bygge missionær.

Jeg er taknemmelig for mit kald som menneske her på jorden, men som missionær for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er min taknemmelighed fuldblind, det er for mig et vidnesbyrd, ikke for mennesket alene, men for min Gud, vor Fader.

Jeg er bygge missionær, men hvem er ikke det? Vi er alle én stor bygge mission, ikke alene her i landet, men i hele verden, vor verden er ikke lande, men mennesker, der arbejder ligesom vi, der alle lever og ånder for et arbejde, som er fyldstgørende for vort liv, det at vide, at nationerne lever og handler for én hånd, Guds Hånd, er en nåde, som vi kan være taknemmelige for.

Siden jeg er blevet missionær, har jeg erkendt meget mere, end jeg kendte til, det som jeg ikke havde vidst for, kom frem, det jeg troede der havde forladt mig, kom frem, med så store dybder, at jeg troede det ville overtage mig til unåde igen, derfor er jeg taknemmelig for hver enkelt lille gave, der bliver mig givet, og så længe jeg ikke glemmer at takke for disse gaver, så længe vil kærligheden vokse i mig.

Min smerte er mange så stor, for jeg ved hvad kærlighed er, det er mærkeligt, at jeg netop skal skrive det, for jeg har altid højet efter kærlighed, og nu har jeg fået den himmelske kærligheds sandhed i mit livsbillede, hvis jeg bare kunne kun give én del af smerte til min Fader i forhold til den smerte, som prøvelserne giver mig, men jeg håber, at jeg vil vokse i min Faders øjne, så jeg er værdig til hvilket som helst kald, Gud giver mig, og mit håb er, at jeg vil kunne leve for Guds vilje, det er min pris til min Herre.

Vi må huske, at prøvelsen er visdom, der fremmer kraften til at kæmpe for andre og Gud, visdom er ikke menneskeværk, men guddommeligt, derfor kan visdom være prøvelse for menne-

sket; vi ved, at mennesket er bygget som et guddommeligt tempel, men prøvelserne igennem livet giver mennesket et himmelsk tempel omkring sig, det bliver ubrydeligt med tiden, som det bliver bygget op til. Så lad os håbe, at vi kan bygge meget, mens tid er, det er vores håb, vi har troen i os alle, mere eller mindre, men troen på Jesu Kristus er vores redning til evig fremgang, og alt dette har vor Kirke givet os, derfor vil vi være udholdende i vores mission, missionen er Jesu Kristus. Amen.

Ivan Nielsen, bygge missionær.

Kære brødre og søstre!

Jeg er blevet bedt om at skrive et lille stykke til STJERNEN om vores konference i Ystad, nu har de andre skrevet så meget, så jeg vil hellere fortælle jer, hvor glad jeg er for at være missionær i vores Kirke; jeg blev døbt den 26. december 1958. Jeg lærte Kirken at kende ved to missionærer, der kom ved vores dør, jeg var ikke selv hjemme, men min mor var, hun bad dem komme indenfor og aftalte med dem, efter at have hørt om budskabet, for at høre mere; senere fik jeg at høre om Jesu Kristi evangelium, blandt andet hørte jeg om Visdomsordet, det gav mig en tanke om at undersøge, jeg blev klar over sandheden og lod mig blive sammen med mine to søstre. Mor var døbt i forvejen, men jeg vil dog til sidst fortælle om, at konferencens vidnesbyrdmøder var de bedste, og de dejlige taler, der blev holdt, med en vidunderlig Ånd tilstede, jeg vil heller aldrig glemme de norske og svenske bygge missionærer, desværre forstod jeg ikke alt, hvad de sagde.

Jeg vil til sidst give mit vidnesbyrd på, at jeg ved at Gud lever, og jeg ved, at Joseph Smith var en sand Guds Profet, og jeg ved, at David O. McKay er en sand Guds Profet i dag, og jeg siger dette i vor Herres, Jesu Kristi navn. Amen.

Wiggo Grandt Nielsen,
bygge missionær.

Bygge missionærens kald

af Præsident Mark E. Petersen, tale ved en bygge missionærkonference i England fornyligt.

Det er i sandhed vidunderligt at være sammen med jer ved denne meget vigtige konference. Jeg føler, det er en særlig vigtig konference, fordi byggeprogrammet er særlig vigtigt, og da det er for at fremme dette byggepro-

gram, er denne konference det vigtigste som nogen af os kan gøre på dette tidspunkt.

Jeg vil gerne gratulere jer alle med det fremragende arbejde, som I udfører. Jeg vil også gerne gratulere de brødre, som lige har modtaget deres nye kaldelser. Broder Mendenhall fortalte mig om dem nu til morgen. Jeg er så

begejstret over disse brødre og ved, at de vil gøre et udmærket arbejde.

Jeg har sagt til broder Mendenhall utallige steder, at jeg betragter jeres byggegruppe som en fremragende gruppe folk. Mange steder har jeg fortalt andre om disse vidunderlige folks store tro og hengivenhed. Jeg har lagt mærke til det, ikke alene i Epsom blandt de

deljelige mennesker, som bør der, men jeg har lagt mærke til det, når jeg er rejst fra det ene sted til det andet i missionerne og har besøgt nogle af byggegrundene og har set den hengivenhed, som de mænd, der står for arbejdet, viser, og ligeledes missionærerne. Og jeg har lagt mærke til den kærlighed, tålmodighed og hengivenhed, som disse mænds hustruer viser. Jeg kan ikke yde jer alle hyldet nok for dette.

Jeg vil gerne udtrykke min egen personlige tak til jer, fordi I kom her — at I var villige til at tage imod kaldet og ville komme, og at I nu, sommetider med betydelige ofre, udfører dette arbejde. Jeg synes, det er et stort tegn på tro og hengivenhed, at I er villige til at gøre dette.

I er blevet kaldet til dette arbejde, og I er blevet kaldet af den rette myndighed, og I har sagt ja til denne kaldelse. I ved og jeg ved, at vort program er guddommeligt. I ved og jeg ved, at vi ledes af en levende Guds Profet, og at han er lige så meget en profet som Moses eller Esajas eller Abraham, Isak eller Jakob, og at han holder alle de nøgler og kræfter, som englene gav Profeten Joseph Smith. De er blevet overdraget ham. Han er en mægtig Guds Profet. Vi udfører arbejdet i dette byggeprogram under hans ledelse.

Dette byggeprogram er lige så meget en del af Kirkens program som enhver anden del af det. Det er nøjagtigt lige så vigtigt at bygge mødehusene som at vi går til nadvermøder, eller at vi holder præstedømmet. Vi kan ikke føre vort program fremad uden disse bygninger, og I er blevet guddommeligt kaldet til at bygge dem, og I har sagt ja til dette kald. I opbygger også Guds Rige. I opbygger det akkurat lige så meget, som hvis I var ude at prædike eller bede eller salve de syge. Dette er at opbygge Riget, og vi kan ikke have Riget uden disse bygninger.

Jeg håber, at I alle, og især de yngre mænd, som har sagt ja til at blive byggemissionærer, er klar over, at I er missionærer. Det er meget vigtigt, at I er klar over dette, fordi jeres kald er et særligt kald. I er lige så meget på mission, som hvis I var proselyt-missionærer. I udfører en del af missionær-programmet, som er akkurat lige så vigtigt som at gå fra hus til hus og udføre traktatarbejde.

Undervurdér ikke jeres stilling som missionærer, thi I er missionærer og I opbygger Riget på akkurat lige så virkelig en måde som proselyt-missionærerne gør det.

Når jeg træffer de missionærer, der går ud med traktater, når jeg rejser fra

sted til sted, prøver jeg at fortælle dem, hvad jeg synes er nogle af de vigtigste ting, når man er missionær, hvad det er, der skaber et godt missionærlev. Jeg vil gerne omtale dem her, for jeg venter, at I vil leve op til alle kravene, ligesom de andre missionærer gør, og vi venter lige så meget af jer, som vi venter af dem. I er missionærer; derfor er disse kvalifikationer lige så vigtige for jer, som de er for proselyt-missionærerne, og derfor anfører jeg dem:

Først og fremmest er der vor tro på Gud. Tror du virkelig på Gud? Har du et vidnesbyrd om sandheden? Profeten Joseph Smith har sagt, at ingen kan blive frelst i uvidenhed. Ikke engang en missionær kan have virkelig tro i uvidenhed, ikke engang en byggemissionær. Enhver missionær, ethvert menneske, må have tro på Gud, men den tro må være en intelligent tro.

Vi fremmer ikke den blinde tro. Vi beder jer om at tro på en intelligent måde, og derfor beder vi jer som byggemissionærer lære noget om Gud, og det gør I ved at studere — alvorligt studere, så vel som på anden måde. Og derfor håber vi, at I vil tilbringe en god del af jeres tid, når I ikke er på byggepladsen, med at søge i Skriften, undersøge de gamle bøger, som Kirken udsøger, så I kan vokse i tro og forståelse, og således at I, når I nærmer jer Herren i bøn, kan gøre det med en baggrund af kundskab, som kan opbygge jeres tro og lade jer vide, at dette virkelig er sandt, og at Han virkelig er vor Fader i himlen.

Han er lige så meget vor Fader i himlen, som vore forældre på jorden er vore fædre og mødre. Husk, at vi er Guds afkom. Vi er dobbelte væsener. Vi er ånder. Vi lever i dødelige tabernakler. Vore forældre i dette liv gav os vore dødelige tabernakler; som ånder, som virkelige mennesker, som personer, er vi Guds afkom, og må ikke være uvidende om Ham. Så lad os studere og opnå en intelligent tro, så vil vi virkelig og sandt udføre Hans arbejde godt som missionærer.

Det næste, som vi venter af jer, er, at I vil være villige til at arbejde. Jeg har sagt så mange gange til kommende missionærer, at vi ikke ønsker uvillige missionærer. Når vi interviewer dem hjemme med det formål, at de skal på mission, fortæller vi dem, at med mindre de er villige til at komme ud og virkelig arbejde, vil vi hellere have, at de bliver hjemme, fordi vi ønsker ikke uvillige missionærer. Hvis det går trægt med dem, trækker de andre folk med sig ned og sinker hele projektet.

Vi venter, at I vil arbejde med god

vilje, og at I vil forstå, at denne chance er en del af Guds bud. Herrens første og store bud er, at vi elsker Ham med hele vort hjerte, sjæl, sind og styrke.

I 4. afsnit af Lære og Pagter forklarede Profeten Joseph Smith det lidt anderledes. Han sagde: »Se derfor til, o, I, der indtræder i Guds Tjeneste, at I tjener ham af jeres hele hjerte, sjæl, sind og styrke, så I kan stå ulastelige for Gud på den yderste dags».

Dette henvender sig til jer som byggemissionærer akkurat lige så meget som til enhver anden i Kirken. Se til, at I tjener Ham af hele jeres kraft — jeres fysiske kraft — og af hele jeres styrke — jeres fysiske styrke, og af hele jeres sind, så I vil være lige så dygtige til dette arbejde, som I ved, I kan være, så I med al jeres intelligens og al jeres fysiske energi vil arbejde på at bygge denne bygning — opbygge Riget. Det er en af de store ting, som vor himmelske Fader venter af os.

Min tredje tanke er denne: Ærlighed i arbejdet. Vi må være ærlige i det arbejde, vi udfører. Herren har, som I ved, gennem Profeten givet os Trosartiklerne. En af dem siger, at vi tror, vi skal være ærlige. Af og til er vi blevet skuffet over en proselyt-missionær, som ikke har været ærlig. En gang fandt vi en ung mand, som smed traktaterne i rendestenen og sagde, at han havde uddelt dem. Er det ikke sorgeligt, når folk lyver overfor Gud, når de vil lyve angående deres rapporter og det arbejde de udfører i Riget? Tænk, at et menneske ville lyve angående sit arbejde med at opbygge Riget. Det er den værste slags hykleri.

Vi må være ærlige i det vi gør, ærlige ved at være retskafne, ærlige overfor vore bygge-supervisorer. Vi må være ærlige overfor de mennesker, i hvis hjem vi bor. Vi må være ærlige overfor Kirken, vi må være ærlige overfor os selv. Ærlighed er fundamentalt for at opnå succes. Uden den kan vi aldrig gå fremad.

Så hvis vi skal være ærlige, må vi absolut gøre et godt stykke arbejde. Vi vil gøre et godt stykke arbejde på bygningen, og vil være ærlige ved at sørge for, at bygningen bliver tilfredsstillende. Vi vil være ærlige overfor de mennesker, som skal komme der og glæde sig over den. Vi vil være ærlige ved at udføre den slags arbejde, som vi kan være stolte over at anerkende som vort eget, vel vidende, at Herren, som ser altting, kender alt, hvad vi gør, også byggearbejdet.

(fortsættes)

Genealogisk Forening

Fremmedordbogen definerer ordet *empatisk* på følgende måde: »som er i stand til at nære stærke følelser for andre« (modsat *apatisk*).

Empati er en meget vigtig egenskab hos den, der beskæftiger sig med genealogi. Den får ham til at nærme sig et genealogisk problem, tager alle de ting i betragtning, som vedrører hans forfædres liv: de geografiske, de økonomiske og de sociale forhold på den tid de levede.

Da profeten Malakias talte om Elias' komme for Herrens store og frygtelige dag, udtalte han, at profeten Elias' mission ville være at »... vende fædrenes hjerte til sønnerne og sønnernes til fædrene ...« (Mal. 4,6).

Hvis vore hjerter skal vendes mod vore fædre (vore forfædre), må vi gøre ethvert forsøg på at lære mere om dem, den tidsperiode hvor de levede, og hvis det overhovedet er muligt, nogle af de vilkår, hvorunder de levede.

For dem, hvis forfædre var berømte og hvis liv er beskrevet i enkeltheder i historiske skrifter, vil sådanne oplysninger ikke være vanskelige at skaffe. Vi kan lære om dem og deres bedrifter, men for dem, hvis forfædre har rod i det »jævne folk«, er der måske kun få eller slet ingen skriftlige oplysninger om disse forfædre. Hvis for eksempel din tip-tip-tip-oldefar var landarbejder, der levede i det 18. århundrede, er det højst usandsynligt, at hans navn ville være indskrevet i historien. Det vil derfor være vanskeligt at skaffe virkelige enkeltheder om bestemte begivenheder i hans liv med undtagelse af hans fødsel, ægteskab og død.

Det er imidlertid muligt, hvis man er opmærksom på vigtigheden af »genealogisk empati«, at lære mere om ham end blot hans navn, fødselsdato og -sted, ægteskab, død, etc.

At vide, at din forfaders navn var John Whittaker, og at have optegnelser, der viser, at han var født på en bestemt dag og på et bestemt sted, giver os kun lidt ide om hans karakter og hvilken person han var, og ville bestemt ikke skaffe oplysninger om, hvilken slags liv han førte.

Men kendskab til den lokale og nationale historie og kendskab til geografien på det sted, han levede, kan imidlertid skaffe en struktur, hvori et mentalt billede af ham kan anbringes.

Det kan være muligt fra en genealogisk optegnelse at få at vide, hvilken slags arbejde forfaderen beskæftigede sig med. Der er mange udmærkede beskrivende historiske publikationer fra de fleste egne, som kan skaffe oplysninger angående vilkårene på den tid — hvilken slags huse folk boede i, måden hvorpå de skaffede sig deres levebrød etc. Den slags omfattende oplysninger vil sætte os i stand til at danne os et billede af forfaderen, og med lidt fantasi kan vi få ham til igen at blive levende i vort sind.

Et studium af den egn, hvor han levede, kan skaffe mange værdifulde oplysninger. Det er ikke vanskeligt at skaffe billeder fra den egn, hvor han levede, arbejdede og døde — et billede af den kirke, hvor han blev barnebødt, hvor han blev viet — et billede af kirkegården ville hjælpe med til at gøre personen til mere end blot et navn på en anetavde og et familieskema.

Hvis ens forfader var en af dem, hvis navn aldrig har været optegnet i historien, er det vanskeligt, om ikke umuligt, at skrive en virkelig historie om hans liv. Men det er muligt at lære noget om ham. Selv om sådanne oplysninger er af generel natur, skaffer de os den nødvendige baggrund, som løfter genealogien op fra det måske sløvende studium af blot navne, datoer og steder.

Efterhånden som vi læser om de vilkår, under hvilke vore forfædre levede, og de eventuelle trængsler de måtte gennemgå, for at vi kunne nyde fordelene ved livet i dag, vil vore hjerter blive fyldt ikke blot med taknemmelighed, men med kærlighed, når vi lærer om dem og den tid de levede i.

Vore hjerter vil i sandhed blive »vendt mod vore fædres«, efterhånden som vi gennem et studium af historie og geografi bliver kendt med dem.

(Fra *Improvement Era*, septbr. 1963).

Spørgsmål: I en klasse blev det diskuteret, hvad betydningen af »Optegnelser for vore dages familier« er. Der var forskellige meninger om fortolkningen af dette udtryk. Vil De venligst klarlægge det for os?

Svar: Dette udtryk hentyder til de familiegroupeptegnelser, hvor der 1) findes børn, der er født efter 1875, eller 2) vielsesdatoen for ægtemanden og hustruen er efter 1870, hvis der ikke findes børn på skemaet.

Hvis nogen af disse betingelser er til stede på et familieskema, må ægtemanden eller hustruen på skemaet enten være familie-repræsentantens oldeforældre eller efterkommere af oldeforældrene.

En efterkommer af oldeforældre vil enten være en af bedsteforældrene, grandonkel eller grandtante, onkel eller tante til familie-repræsentanten, samt efterkommere af disse personer. Det skema til udregning af slægtskabsforhold, som findes i dette nummer af STJERNEN, vil tydeligt vise, hvem der er efterkommere af oldeforældre.

Alle skemaer for »vore dages familier«, som viser et fjernere slægtskab for sidelinier, hvor der findes børn født efter 1875, eller vielsen er efter 1870, hvis der ingen børn er, vil ikke blive akcepteret af Genealogical Society, idet tempelarbejde for sådanne personer ligger udenfor familie-repræsentantens ansvar og privilegium.

(Fra *Improvement Era*, sept. 1963).

Hvortledes bruger man skemaet til udregning af slægtskabsforhold?

For at afgøre sit slægtskabsforhold til brødrene og søstrene til de direkte aner, følger man den vandrette linie fra den direkte ane; de lodrette linier angiver da børn, børnebørn etc. til disse brødre og søstre.

På familieskemaerne angives slægtskabsforholdet med den engelske betegnelse, der er anført på skemaet.

Eksempel: Dit slægtskabsforhold til din oldefaders søskende er g.g.nep (for kvindelige g.g.niece), og til hans børn 1 cou 2 r, til disses 2 cou lr. etc.

SKEMA TIL UDREGNING AF SLÆGTSKABSFORHOLD

6 g.g.son	Til 5-tipoldeforældres søskende → 6 g.g.nep				1 cou 7 r
5 g.g.son	Til 4-tipoldeforældres søskende → 5 g.g.nep				1 cou 6 r
4 g.g.son	Til 3-tipoldeforældres søskende → 4 g.g.nep				1 cou 5 r
3 g.g.son	Til tip-tipoldeforældres søskende → 3 g.g.nep				1 cou 4 r
2 g.g.son	Til tipoldeforældres søskende → 2 g.g.nep				1 cou 3 r
g.g.son	Til oldeforældres søskende → g.g.nep				1 cou 2 r
g.son	Til bedsteforældres søskende → g.nep				1 cou 1 r
son	Til forældres søskende → nep				1 cou 1 r
[Fam.Rep.]	Til søsk.	→ bro	cou	2 cou	3 cou
father	T. søsk. børn	→ uncle	1 cou 1 r	2 cou 1 r	3 cou 1 r
g.father	T. næstsøsk.b.	→ g.uncle	1 cou 2 r	2 cou 2 r	3 cou 2 r
g.g.fath.	T. næstsøskende- børnebørn	→ g.g.uncle	1 cou 3 r	2 cou 3 r	3 cou 3 r

Børn af disse

son = søn

g.son = barnebarn

g.g.son = oldebarn

2 g.g.son = tipoldebarn

3 g.g.son = tippoldebarn

o.s.v.

For kvindelige familierrepræsentanter bruges følgende betegnelser:

dt i stedet for son

niece i stedet for nep

sis i stedet for bro

mother i stedet for father

aunt i stedet for uncle

På familieskemaer
bruges de engelske benævnelser

Signe og hr. Bogstad sad ved det store fyrsted med opmærksomheden henvendt på en gryde kogende grød.

Hensigten med hr. Bogstads besøg var tydelig nok. Han havde allerede i nogen tid været meget interesseret i Signe Dahl, og nu, da han i ferien var kommet hjem fra højskolen, var det forståeligt nok, at han skulle følge hende fra landsbyen ud i fjældene.

Hr. Bogstad var meget ung, men dog en af de rigeste mænd i Nordal. Han havde for ganske nyligt arvet en stor ejendom. Signes forældre var nemlig, ligesom ikke så få andre, kun lejere hos den unge hr. Henrik Bogstad. Uagtet det blev anset for at være en stor ære at være genstand for en så lovende ung mands følelser – thi Henrik var i virkeligheden eksemplarisk i alle ting og havde et godt navn i nabolaget – så havde Signe Dahl dog ikke noget tilovers for ham og var ilde tilmode i hans selskab. Hun ville hellere sejle med nogle af de unge fiskere på søen end være genstand for sine veninders misundelse. Men Signes slanke, velformede figur og store blå øjne, hendes åbne smilende ansigt og lyse, silkeblanke hår tilligemed hendes naturlige ynde og skønhed gjorde indtryk ikke alene på de unge fiskere, men også på den »fine« hr. Bogstad. Hun opholdt sig nu for nogle få dage hos sin kusine Hansine i bjergene. Hendes begrænsede kundskab om livet »til sæters« blev hurtigt forøget under kusinens øvede opsigt til trods for Hansines bemærkninger om hendes mangler i denne retning.

Hytten, hvori de tre befandt sig, var af den yderst primitive slags, men alt bar præg af den mest gennemførte renlighed. Det knitrende brændestykke på ildstedet kastede et rødtligt skær over dem alle, som de sad omkring bordet.

»Så du lægger ikke mærke til storheden i dine omgivelser?« spurgte hr. Bogstad, idet han vendte sig til Hansine.

»Hvorledes kan jeg det? Jeg har aldrig været ret langt fra hjemmet. Bjerge, skove og søer er alt, jeg kender noget til.«

»Det er sandt,« sagde han, »og vi kan kun se storheden og skønheden ved sammenligning med deres modsætninger.«

»Men her er Signe,« bemærkede Hansine; »hun har aldrig set ret meget af verden, men De skulle blot høre hende. Jeg kan vist aldrig få hende interesseret i mine køer. Hendes tanker har sikkert været langt borte, da hun øste grøden op, for hun har glemt noget.«

»O, om forladelse,« udbød den glemsomme pige, »lad mig hente det.«

Hun gik hen til køkkenskabet og fremtog sukkeret og et lille kræmmerhus med stødt kanel og strøede lidt af hvert på grøden, der var øst op i tallerkener. Derefter trykkede hun en lille klump smør ned i midten af hver, der snart smeltede og dannede en lille gul sø.

»Jeg kunne lide at høre nogle af disse tanker og ideer,« sagde den besøgende henvendt til Signe, som imod god bordskik blæste på en skefuld grød, før hun dyppede den i smørret.

»Jeg ville ønske, jeg var kunstnerinde,« sagde hun tilsyneladende uden at have hørt hans bemærkning. »Å, hvilke billeder jeg ville male. Jeg ville gøre dem så naturtro, at man kunne se grantræernes toppe bevæge sig og lugte skovens friske duft, når man så på dem.«

»Du ville vel også sætte mig på billedet, stående på udsigtshøjen med min lur, ville du ikke?«

»Jo, selvfølgelig.«

»Og jeg er ikke i mindste måde i tvivl om, at man ville kunne høre ekkoet ringe mellem fjældene,« fortsatte Hansine med påtaget alvor.

»Ligemeget, du behøver ikke at gøre nar. Ja, hr. Bogstad, jeg synes, vi har mange vidunderlige naturskønheder. Jeg klatrer ofte op på fjældene, hvorfra jeg kan sidde og se ud over granerne og den blanke sø dernede, hvor vi bor. Sommetider kan jeg se havet ligesom i et sølvbånd langs horisonten. Jeg kan sidde deroppe og se og drømme, som Hansine siger, næsten hele natten. Jeg synes ligesom at være under en fortryllelse. Som De véd, bliver det ikke helt mørkt om natten nu, og luften er så liflig og behagelig. Mine tanker går ud »over de høje fjælde«, som Bjørnson siger, og jeg længes efter

at komme ud for at høre og se, hvad verden er, og hvad den har at lære mig. En slags sød ensomhed kommer over mig, som jeg ikke kan forklare.«

Hr. Bogstad havde tømt sin tallerken. Han var også under en fortryllelse – en blød, melodisk stemmes trylleri.

»Og så lyset om sommeren,« fortsatte hun. »Hvor jeg ofte har ønsket at rejse mod nord, hvor solen skinner i alle fire og tyve timer. Har De nogen sinde set midnatssolen, hr. Bogstad?«

»Nej, men jeg har tænkt på at tage en tur derop i sommer, dersom jeg blot kunne få godt følgeskab. Du ville vel ikke –«

Da var det, at Signe hastigt skubbede sin stol tilbage, rejste sig og sagde: »Tak for mad.«

Næste morgen havde Signe meget travlt. Hun vaskede mælkefadene, skoldede dem med enebærthe og skurede dem derefter med sand. Hun kærnedede smør og ønskede at hjælpe til med osten, men Hansine mente, at hun ikke viste deres gæst tilbørlig opmærksomhed, hvorfor hun forlangte, at hun skulle gå en tur i bjergene. Hr. Bogstad ville hjælpe hende op over de stejle skrænter, og desforuden kunne han sige hende navnene på bregner og blomster og besvare de tusinde spørgsmål, som hun altid fremkom med. Således var Hansines syn på sagen, og altså gik de.

Men Signe var meget tavs, og Henrik sagde kun meget lidt. Han var kommet til den beslutning, at han oprigtigt elskede denne pige, hvis forældre var blandt de fattigste af hans lejere. Ingen andre af hans bekendtskaber, selv blandt de højere klasser, gjorde et så behageligt indtryk på ham som Signe. Han var gammel nok til at gifte sig, og hun var ikke for ung. Han vidste udmærket godt, at hvis han giftede sig med hende, ville mange af hans venner vende sig fra ham; men Henrik havde noget af den norske frihedsånd i sig og var af den formening, at en piges fattige herkomst ikke var nogen skranke mellem hende og ham. Han havde ganske vist hidtil kun modtaget liden opmuntring fra hendes side, uagtet hendes forældre havde de bedste tanker om ham. Nu

tænkte han på hendes kølige ligegyldighed og følte sig ubehagelig berørt deraf.

De satte sig på den stenede bakkeskrænt, over hvilken det grå rensdyr-mos havde lagt sig som et tæppe.

De havde talt om hans oplevelser i højskolen. Han vidste, at hun ønskede at fortsætte sit studium ved kollegiet, der var blevet afbrudt, fordi hun manglede midler.

»Signe, jeg ville ønske, at du ville lade mig gøre dig en tjeneste.«

Hun tænkte sig om et øjeblik, før hun spurgte om, hvad det var.

»Lad mig hjælpe dig til at gå på højskolen. Du véd, at jeg har råd dertil og desuden – desuden vil du måske en gang lære at holde lige så meget af mig, som jeg gør af dig, og så, kære Signe –«

Signe rejste sig. »Hr. Bogstad,« sagde hun, »jeg ville ønske, at De ville lade være med at tale således. Hvis De gør det, må jeg gå tilbage til Hansine.«

»Men, Signe, bliv nu ikke vred. Jeg taler ikke i spøg.« Han stod foran hende på stien og ville have taget hendes hånd, men hun trak sig tilbage.

»Signe, jeg har haft en hel del til overs for dig i lang tid. Du véd, at vi er vokset op sammen. Min fraværelse har ikke forandret mine følelser. Jeg ville ønske, at du kunne holde lidt af mig også.«

»Hr. Bogstad, jeg tror ikke, det er rigtigt at narre nogen. Jeg er meget ked af, at De har tænkt på mig på denne måde, for jeg kan ikke gengælde Deres følelser. Lad os ikke tale mere om det.«

Når Henrik ikke kunne tale om det, der lå ham mest på hjerte, ville han hellere tie helt stille, hvilket han gjorde.

Signe var ved at plukke nogle sjældne bregner og fjældblomster, da Hansines lur gav genlyd mellem bakkerne. Det var signalet til dem så vel som til køerne om at komme hjem.

Tidligt den næste morgen kom Hansines broder op til sæteren for at tage ugens oplag af smør og ost hjem. Signe, der sad på toppen af læsset på den lille, tohjulede gig,

skulle også hjem. Hr. Bogstad besteg sin hest og fulgte dem et kort stykke på vej; derefter red han bort i en anden retning.

V.

»Mon to gå tilsammen, uden når de have truffet aftale.« – Amos 3: 3.

Det var næsten middag, da Signe Dahl sprang ned fra gigen og med sin byldt under armen løb ned ad bakkeskråningen og ind i skoven, langs en godt nedtrådt fodsti. Dette var en genvej hjem. Hans havde kun lidt fornøjelse af hendes selskab under køreturen, og selv nu, da hun var alene i skoven, ville det alvorlige udtryk i hendes ansigt ikke forsvinde. En ti minutters gang bragte hende til toppen af en høj, og langsomt og i dybe tanker gik hun ned ad dens modsatte side. Nu var hun ikke langt fra hjemmet og besjælet af en ubevidst frygt for, hvad modtagelse hun ville få, blev hendes skridt langsommere. Dertil kom, at hun som regel altid kunne fordrive tiden alene, thi hun fandt altid nye under i omgivelsernes udtømmelige skønhed.

Signe kastede sig på den græsklædte bakeskråning, og dette er det billede, der oprulledes for hende: Lige foran hende den grønne mark, der strakte sig ned til søen, hvis vande tabte sig i det fjerne mellem klippernes småsøer og granbevoksede fjelde. Langt borte imod nord kunne hun her og der skimte vandfladen som små, skinnende punkter, medens de høje fjelde mod syd syntes at trække sig sammen og kun lade så megen plads åben, at søen kunne få afløb for sit vand, der over sten og klippeskær styrtede ned i en anden lavere liggende dal. På den modsatte kyst, fem mile borte, stod nogle enkelte røde bondehuse, der trådte tydeligt frem på den mørkegrønne baggrund – alt det øvrige var klipper og skov. Himlen var dækket med bløde, hvide skyer, der lignede uld, og ikke en vind forstyrrede søens stille, blanke flade. Signe stirrede over mod en stenet klippeø ude i vandet foran sig. Kun taget af et enligt hus kunne ses, men der kom ingen røg op af dets skorsten. Det var stedet, hvor Signe var født, og hvor hun havde boet størsteparten af de 18 år, som nu var hendes alder. Hun gik

ned til søen og satte sig på en sten, der lå lige ved vandet. Hun tog en bog ud af sin byldt og begyndte at læse; men teksten blev snart langs kanten forsynet med små tegninger og billeder af klipper og landskaber, og tilsidst måtte både læsning og tegning opgives, thi billeder af en anden art fyldte hendes sind, og de måtte overvejes.

Hr. Bogstad havde jo virkelig friet til hende – den rige og fornemme hr. Bogstad, og hun, en ubetydelig bondepige, havde sagt nej og var løbet bort fra ham. Signe Dahl, sagde hun til sig selv, er du ikke det dummeste pigebarn i verden? Han er ejer af landet her i miles omkreds. Fjældene med deres rige udbytte af tømmer, elvene med deres fisk, og selv øen derude i vandet er hans. At blive herskerinde over alt dette – å, hvilken fristelse. Om hun blot kunne synes om ham, men det gjorde hun ikke. Hun kunne ikke forklare sig grunden, men hun vidste, at hun ikke kunne blive hans hustru.

Hvorledes kunne en sådan mand i grunden komme til at holde af hende? Var hun da virkelig så smuk at se til? Signe så ned i det stille, dybe vand og betragtede sit billede, medens hun atter og atter gentog dette spørgsmål for sig selv. Der! Hendes ansigt, i det mindste, var kun et lille, almindeligt, rødkindet et, ligesom så mange andre. Hendes øjne havde den sædvanlige blå farve. Hendes hår – å ja, det var måske en smule mere blankt og krøllet end de fleste andre pigers, men – plask! en sten forvandlede hendes spejl til en forvirret mængde af ringformede bølger. Signe så forskrækket op. Der stod Hagbert halvt skjult bag en busk.

»O, jeg har set dig,« råbte hun.

Han kom nu leende ned til vandet.

»Nej,« sagde han, »så forfængelig troede jeg dog ikke, at du var.«

»Kan man ikke stå og se på stenene og fiskene i vandet uden at blive kaldt forfængelig?« spurgte hun, idet hun smilende søgte at overvinde sin forlegenhed. »Sig mig, Hagbert, er din båd her i nærheden?«

»Ja, lige her nede ved den nordre landgangsbro.«

»Å, det var storartet. Jeg tænkte, at jeg ville komme til at vente med at komme hjem, til far kom i aften. Du vil nok ro mig over, vil du ikke?«

»Jo, selvfølgelig; men jeg troede, at du var taget op til sæteren for mindst at blive der en uge.«

»Ja, men – men jeg er kommen hjem igen, som du ser.«

»Ja, jeg ser det nok,« sagde han og så nysgerrigt på hende. Han havde også set hr. Bogstad begive sig op i bjergene for to dage siden og havde sine egne tanker derom.

Hagbert hentede båden, tog pigen om bord og hans stærke arme bragte snart det lette fartøj over til den anden side.

»Tusinde tak, Hagbert,« sagde hun, da hun sprang ud og derefter klatrede op ad den stejle sti, hvorfra hun kunne se ham ro tilbage. Han var en stærk, velbygget fyr, en fattig fisker, men alligevel syntes hun at være bedre tilpas i hans selskab end i hr. Bogstads.

Signe fandt ingen hjemme. Hendes moder og børnene var uden tvivl taget over til skoven for at plukke blåbær. Hun gik derfor ud i haven for at fortsætte sin læsning. Hun blev snart så fordybet i sin bog, at hun ikke så moderens forbavsede udtryk, da hun og børnene kom hjem med kurvene fyldte med bær.

»Men Signe dog, er det dig? Hvad er der i vejen?« udbrød hendes moder.

»Slet intet, mo'r; jeg kunne blot ikke holde ud at være der oppe længere.« Det var al den forklaring, som hendes moder kunne få ud af hende, men det blev anderledes, da faderen kom hjem senere på aftenen. Han var træt og ikke i det bedste humør. Fra Hans havde han fået noget at vide, som irriterede ham, og Signe lagde straks mærke til, at hendes hemmelighed ikke længere helt var hendes egen. Hun var bange for sin fader.

»Signe,« sagde han, efter at de havde spist til aften. »Jeg kan så omtrent gætte mig til, hvorfor du kom hjem så snart. Jeg havde en samtale med hr. Bogstad, før han red op til sæteren.«

Den unge piges hjerte bankede voldsomt, men hun sagde intet.

»Talte han til dig om – hvorfor løb du din vej fra ham?«
»Fa'r, du véd, at jeg ikke kan lide hr. Bogstad. Jeg kan ikke sige dig, hvorfor det er, han er venlig og alt sådant noget, men jeg kan alligevel ikke lide ham.«

»Du har nogle højt urimelige ideer!« udbrød faderen, idet han stod stille foran hende efter utålmodigt at have gået frem og tilbage i værelset. »Han, den fine herre, ejer af en stor formue. Du véd ikke, hvad du gør, når du bærer dig således ad. Kan du ikke se, at vi er fattige, at din fader slider sig fordærvet for at skaffe føden til jer alle? Hvis du ville behandle ham, som du burde, kunne vi komme ud af dette hundeliv og bort fra denne stenede klippeø til noget land med virkelig jord i stedet for sten. Vor fremtid ville være sikret. Kan du ikke indse dette, Signe? O, din lille tosse, at løbe bort fra en sådan mand. Véd du ikke, at han ejer os alle, så at sige?«

»Nej, fa'r, det gør han ikke.«

»Det brød, du spiser, og vandet, du drikker, kommer fra hans ejendom.«

»Sandt nok, men derfor ejer han ikke os alle. Han ejer ikke mig og vil heller aldrig, så længe mine følelser er som nu, og så længe der er andet land og andet vand og anden luft, som han ikke kan gøre fordring på at eje.«

Det var en dristig tale, men det var, ligesom noget tilskyndede hende til at sige det. Hendes viljestyrke var vakt. Moderen kom for at blande sig i striden, thi kun kendte fader og datter og vidste, hvad det ville lede til.

»Jeg siger dig, Signe, jeg vil ikke have mere af dette skaberi. Du skal komme til at gøre, hvad jeg vil have dig til, forstår du!«

Signe rejste sig for at gå, men hendes fader holdt hende tilbage med magt.

»Sæt dig ned og hør, hvad jeg siger,« sagde han.

Pigen begyndte at græde, hvilket gav moderen lejlighed til at sige: »Lad hende blot gå, fa'r; du véd jo, at det ikke kan nytte noget at tale til hende nu. Lad hende gå ud og malke koen. Det er ved at blive sent.«

Tempelrejsen 1964

er fastlagt til dagene 13. til 18. juli 1964.
Søskende, som ønsker at udføre arbejde for deres egne afdøde slægtninge, må indsende skemaerne aldeles omgående, idet det nu tager ca. 1 år at gøre skemaerne rede i Amerika til tempelarbejdet.

Skemaerne indsendes til *Genealogisk Forenings Hovedbestyrelse*, Dalgas Boulevard 164, Kbhvn F.

Hjælpeforeningen

Kære søstre!

Hver eneste af jer er så vigtig i denne store organisation. Enhver kvinde har noget specielt, som hun alene kan dele ud af fra sin personligheds charme. Lad os i den danske mission have det mål at blive til noget, der har større værdi i morgen, end det har i dag.

Endnu et år, hvor vi kan lukke døren for tidligere fejl — hvis vi vil gøre det! Hvis vi vil omvende os fra vore fejl med tro, kan vi leve havet over dem på vejen til fremgang. Tidligere fejl kan så blive trædesten til en mere solid fremtid. Lad os udpege den vej, der kan føre os til det vi kan og vil udføre i Hjælpeforeningen i de næste 12 måneder. Jeg håber dette vil blive det bedste år, vi nogensinde har haft i vor mission.

Lad os *bede, planlægge* og derefter *producere* det bedste vi har, og, søstre, lad os støtte denne vigtige organisation, så vi kan styrke de bånd, der binder os sammen.

»SIDSTE DAGES HELLIGE KVINDER AF GOD MORALSK KARAKTER«.

Gud gav præstedømmet til manden,

så han kunne lede og organisere. Og gav ham en kvinde, der kunne opmuntre ham og elske ham blive en medhjælper på lige fod med ham. Præstedømmet er Kirkens hoved men kvinden er hjertet.

Da man vidste, at vi ville behøve hjælp, blev Hjælpeforeningen født, gennem inspiration, givet til Kirkens kvinder for at vejlede, inspirere, undervise og hjælpe dem i deres særlige kaldelse. For at kunne få den fulde gavn af Hjælpeforeningen må vi være der, tage aktiv del og dele med andre de gaver og talenter, som vi er velsignet med.

En af de store pligter, som Jesu Kristi Kirke har, er at bringe evangeliet ud til hele verden. Den hjælp, som Hjælpeforeningen kan give dette vidunderlige værk, er ubegrænset. Vær missionær!

1. Få jeres Hjælpeforening til at stråle med kærlighedens glans og begejstring hos enhver leder og ethvert medlem.
2. Vær stolte over at tage jeres bekendte med til Hjælpeforeningen og lad dem få del i de vidunderlige instruktioner, som kvinderne modtager

der, og føle søsterskabets kærlighed og ånd.

3. For de lektier, I lærer i Hjælpeforeningen, ud i jeres daglige liv. Vær et eksempel for jeres familie — for jeres næste.
4. Hold ønsket om at gå på mission op for jeres børn. Hjælp dem at forberede sig til dette kald.
5. Samarbejd med missionærerne ved at arrangere gruppemøder og opgiv dem navne på jeres venner og dem i jeres familie, der ikke er medlemmer af Kirken.

Vor himmelske Faders åndelige gaver er de kosteligste af alle de gaver, Han giver os Lad os hjælpe andre til at få større forståelse og påskønnelse af og ønske om disse gaver.

Det er jer, der vil få glæden ved at give begejstring, kærlighed, forståelse og tjeneste.

»GENNEM TJENESTE VOKSER VI«.
Personlig vækst i dette liv er en personlig sag — se på dig selv og sig:

»TRÆK DIT LÆS I TREOGTRES«. Kærlig hilsen

Ingrid Sorenson.

TANKER

HOS ET NYT MEDLEM

af Rosina Victoria Risley

Meget kort efter at min familie havde sluttet sig til Kirken, mødte jeg i forhallen en søndag morgen efter søndagsskolen søster Mary Collins, præsidentinden for Hjælpeforeningen i Columbus Ward. Søster Collins præsenterede sig og inviterede mig til at komme til Hjælpeforeningens møder. Jeg svarede med alle de bittesmå undskyldninger, som var til min disposition: »Du ved, jeg har små børn«, »Min mands arbejde kræver ofte, at han rejser ud af byen, og jeg har ingen jeg kan overlade børnene til«, »Jeres mødedag er dårlig for mig i det hele taget, da min pige-spejldrop holder møde den eftermiddag, og om aftenen er jeg alfor træt til at gå til et møde.«

Søster Collins lod sig ikke gå på af mine undskyldninger, og inviterede mig til at komme en hvilkensomhelst aften, og at det stod mig frit for at gøre det.

Og så en aften, da der var møde, kom lejligheden af sig selv, og jeg overværede et møde. Jeg kom med forbehold, men jeg gik glad hjem. Jeg tillagte en dejlig aften i selskab med godhjertede, venlige søstre. Jeg var forbavset over at høre, at lektion den aften handlede om Henry Wadsworth Longfellow's liv og

digtning. Alle de søstre, der var tilstede, deltog i den diskussion, som fulgte efter lektionen. Utroligt, her havde jeg fundet en ideel kvinde-organisation.

Men min forbavselse var ikke forbi. Efterbånden som jeg fortsatte med at overvære møderne, udfoldede Hjælpeforeningens historie sig for mig. Jeg lærte om kredslærerindernes arbejde; ved vidnesbyrderne så jeg søstre rejse sig og takke hinanden for de hjælpende hænder, der blev udstrakt til dem under sygdom, ved fødsler og under prøvelser. Jeg lærte snart, at jeg kunne styrke min tro ved de teologiske lektioner, føle mig hensat til mine skoledage ved litteraturlektionerne og de smukke digte, som engang havde betydet så meget for mig, men som siden var blevet glemt i jaget med at være moder for to børn. Lektionen i samfundskundskab, lektionerne om takt og tone — alt syntes beregnet til at hjælpe mig til at blive et bedre menneske — en bedre Sidste Dages Hellig.

Dette er altså Hjælpeforeningen, det navn som er det mest passende for en sådan forening. Thi hvis man slår ordet *hjælp* op i ordbogen, vil man se, at det også betyder: »... assistance, bistand,

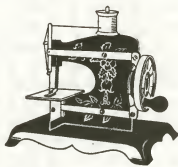
letelse, lindring, medvirkning, gavn, nytte, undsætning, støtte, håndsækning, tjeneste, hjælpende hånd«.

Alt dette er Hjælpeforeningen blevet for mig. Til møderne bringer jeg med mig dagens møje og besværligheder — men jeg efterlader dem ved døren. Her synes mine byrder lettere, når jeg slutter mig til søstre i samarbejdet for at hjælpe en mindre heldig søster. Her gør jeg den behagelige forandring fra husmoder til det afslappende og stimulerende milieu med teologi-, litteratur- eller samfundskolektie. Her letter jeg ansænderne ved det dagligliv jeg ellers fører.

Hjælpeforeningen har betydet en stor del for mig i de sidste par måneder, men af større betydning for mig er de år, der ligger foran mig og som skal udfolde sig for mig, og hvor jeg sammen med mine søstre i Hjælpeforeningen kan hjælpe dem, der trænger til vor hjælp, samtidig med, at vi lærer, lytter og vokser — som kvinder, som hustru, som mødre og som Sidste Dages Helliger.

(Fra *Relief Society Magazine*, sept. 1963)

Syning

VIII. At sætte ærmer i.

At kunne sætte et ærme i er en af de mest vigtige ting ved syningen af en kjole, en dragt eller en frakke, og det bør gøres meget omhyggeligt. Det er ikke vanskeligt at gøre det rigtigt, hvis man forstår de principper, det kommer ind under, og hvis man følger visse regler.

Inden man sætter et ærme til med nåle, må blusen (livet) sidde rigtigt, således at ærmegabet falder til. Hvis der

er noget forkert omkring ærmegabet, vil det komme tydelige frem, når ærmet er sat i.

Når man ser på den nederste del af ærmegabet fra siden, skal vidden være næsten den samme både for og bag. Når armen hænger ned, skal det nederste punkt på underarmssømmen være ca. 12 mm neden for armhulen, således at sømmen i armhulen ikke kommer til at stramme. Et almindeligt indsat ærme kan ikke sættes længere ned end nævnte mål, uden at der sker det, at

både ærme og kjole »trækkes«, når man løfter armen.

På et gennemsnitsærme lægges den lodrette, midterste linie langs med tråden (fig. 1). Linie a—e falder normalt på den samme tværtråd af stoffet.

Det øverste af ærmet er den del, der sidder over linien a—e. Vidden her svarer til den bredeste del af overarmen b—d.

Når ærmet sættes i, skal ærmegabsvidde i ærme og kjole passe sammen. Den nederste, forreste halvdel af ær-

met klippes en lille smule dybere end den bageste, for at give mere bevægelsesfrihed (fig. 2).

Et almindeligt ærme med håndflinng kræver ekstra længde ved albuen for at give plads nok til armen, når den bøjes. Man må passe på under prøvningen, at denne ekstra længde kommer nøjagtigt, hvor albuen er.

For at kunne »hænge« rigtigt må et ærme »afbalanceres« mellem for og bag. Forskellig benbygning og holdning kan gøre det nødvendigt at foretage ændringer ved mønstrets ærmegab. Dette passes til under prøvningen.

Når man sætter ærmet til med nåle for riningen eller syningen, må man huske på, at det øverste mar-

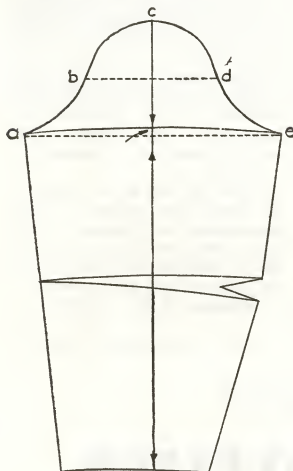

Fig. 1.

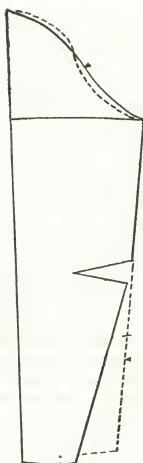

Fig. 2.

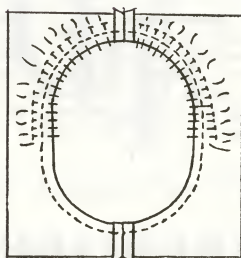

Fig. 3.

kerede punkt på ærmet passer til en normalt anbragt skulderson. Underarmsømmen på ærmet og kjolen skal passe sammen. Hvis hakkene på mønstret er overført til stoffet på både ærme og kjole, skulle det kunne lette isætningen af ærmet.

Glatte ærmer klippes altid 2—3 cm længere end ærmegabet. Det gør man for at give plads og bevægelsesfrihed til overarmen. Ærmevidden skal tilpasses og fordeles. Husk, at midten på langs af ærmet skal være nøjagtigt lige ned fra spidsen af skulderen og ligeledes, at linien tværs over a—e skal være trådlige. Den ekstra vidde i overærmet kan samles på forskellige måder. En af de letteste er at sætte nåle langs kanten, således at de peger ned i ærmet (fig. 3). Alle mærker og hak skal passe sammen. Idet man holder ærmet ind imod sig selv, sætter man så nåle i ved hak, underarms- og skulderson. Midten af ærmlængden skal hænge *lige* ned fra skulderspidsen.

Hold ærmegabskanten fast udstrakt og sørg for, at sømmens bredde på både ærme og ærmegabsrundning bliver ens hele tiden, undtagen hvor man har forandret den for at få ærmet til at sidde. Sæt nålene i så tæt, som det er nødvendigt for at fordele hele vidden og få ærmet til at sidde. Ri omhyggeligt, før nålene fjernes, og kontrollér, at ærmet passer, før det stikkes til.

Når ærmet er prøvet og sidder rigtigt, stikker man lige ved ritråden. Man må passe på, at der ikke sniger sig små læg ind under trykfoden, medens man stikker.

Når ærmet er blevet stukket på plads, skal sømmen rundt om ærmegabet presses. Man vender det øverste af ærmet ind mod sig selv, stryger rundt om sømkanten ind i ærmet.

Musik

Eftersom Herren under den nuværende forvaltning har udtalt til de hellige: »Thi min sjæl fryder sig i hjertets sang, ja, de retfærdiges sang er som en bøn til mig, og den skal besvares med velsignelser på deres hoveder«, er musik en uadskillelig del af Evange-

liet. De smukke harmonier og den bekræftelse på tro, som vore hymner og anden hellig musik indeholder, havde sikkert deres oprindelse i himmelen. Brigham sagde engang: »Der er ingen musik i helvedes«.

De store kirkekor i vore dage, især

Salt Lake Tabernakelkor med det inspirerende orgel, hvis musik høres på Tempelpladsen, har deres plads i forkyndelsen af evangeliets budskab. Ved radioens hjælp passerer korets musik — som er vidnesbyrd, båret af Kirkens retfærdige medlemmer — alle grænser

for tid og sted og kan nå til det fjer-
neste hjem, hvor man ellers ikke
ville have mulighed for at antage
Evangeliet.

Sidste Dages Hellige er et syngende
folk. Det var i 1830, ca. 3 måneder
efter at Kirken var blevet organiseret,
at Emma Smith fik instrukser fra Her-
ren gennem en åbenbaring til hendes
husbond, profeten Joseph Smith, om
»at foretage et udvalg af åndelige san-
ge, som det skal gives dig, hvilket er
mig behageligt at have i min Kirke«.
(*Lære og Pagter 25:11*).

Igennem Kirkens historie i disse de
sidste dage har sangen holdt de hellige
oppe og givet dem mulighed for at ud-
trykke deres hengivenhed for Evan-
geliet gennem tekst og musik, der lig-
ger over den enkeltes magt selv at
forme. Sprogenes og skikkens græn-
ser må forsvinde for musikkens og or-
denes magt. Luthers vuggesang binder
de troendes hjerter sammen over hele
verden uden hensyn til, hvilket sprog
den synges på. »Kom, kom Guds folk«
har haft lignende magt til at binde folk
fra forskellige lande sammen i Evan-
geliets enhed. Under alle himmelstrøg,
lige fra det iskolde Nord til Blomster-
ørerne, oplever Kirkens medlemmer igen
den store vandring over Amerikas slet-
ter til »stedet«, når de synger den stor-
slåede sangs ord. Mænd, kvinder og
børn forenes i de samme følelser, der
bæmgetjede sig dem, som drog over
sletterne. Denne sang levedegor den

vældige, skønt desperate rejse, som in-
tet kan gøre det. »Kom, kom Guds folk«
virkede også som et trompetsignal un-
der krigen. I hast skulle missionærerne
sammles og sendes hjem. Forestil Dem en
jernbanestation myldrende fuld af
bortjagede mennesker fra forskellige
lande, og hvorfor det var nødvendigt
at pille 3—4 mennesker ud; hvad and-
et end at fløjte eller nynne »Kom,
kom Guds folk« kunne have draget
missionærerne til en ledende embeds-
mand som til en magnet?

Det var Eliza R. Snow's privilegium
at opstille princippet om en himmelsk
moder for Zion. således som hun fik
det gennem profeten Joseph Smith:

Har jeg ikkun der en Fader?
Hør fornufts og sandheds svar;
Sig, hvad jeg vil evigt kende:
Der jeg og en Moder har!

Hvor smuk og betagende lyder ikke
sangen »O, min Fader«, når den syn-
ges af Guds sønner og døtre. Hvor el-
lers kan Sidste Dages Hellige lære
denne åbenbarede sandhed?

I Evangeliet er sange med lov og
pris til Herren ikke begrænset til ene
mandskor, heller ikke til blandede kor.
Det er Hjælpeforeningens privilegium
at danne Syngende Mødres kor, hvori
Zions døtre kan forene deres vidnes-
byrd i sang. Det er en stor gerning,
der udføres af Syngende Mødre. De
sange, som udtrykker Evangeliets store
sandheder har ikke kun indflydelse på

de forsamlinger, de synges for. Som
mødre i Zion synger og nynner de også
sangene i deres hjem og fører således
hellig musiks indflydelse og kraft ind
i deres børns liv. Hvilket billede kan
være yndigere end en familie, der grup-
perer sig om et musikinstrument og
forener deres stemmer og hjerter i lov-
sang til Herren.

Musikkens plads i gudstjenesten er
tydeligt angivet i den hellige skrift.
Man kan læse om Moses og Israels
børns sang, da de var kommet over Det
røde Hav: »Jeg vil synges for Herren,
thi han er højt ophøjet, hest og rytter
styrkede han i havet!« Og senere: »Da
greb Miriam . . . pauken, og alle kvin-
derne fulgte hende med pauker og dan-
se, og Miriam sang for: »Syng for Her-
ren, thi han er højt ophøjet, hest og
rytter styrkede han i havet!« (2. Mos.
15:1, 20, 21).

Dauids smukke sang og den rolle,
musikken og korene spillede i tempel-
ceremonierne, bærer altsammen vidne
om musikkens magt i menneskers per-
sonlige livsførelse og ved gudstjeneste-
ne i fordums tid.

I glæde og i sorg kan den Allerhøje-
stes hellige prise Herren for Hans
barmhjertighed og velsignelser i vore
dage, oplofte deres hjerter og glæde
sig. De retfærdiges sang skal være en
bon til Herren og vil blive bevaret med
en velsignelse på deres hoveder.

Relief Society Magazine, maj 1935.

KREDSLÆRERINDESTÆVNER

Der har i det forløbne år været af-
holdt til stævner for kredslærerinder i
Københavns distrikt. Begge stævner blev
afholdt i kirken på Priorvej i Køben-
havn. Der var stor interesse for disse
møder, hvilket deltagertallet har vist,
ved mødet den 15. juni var der 47
søstre og 5 fra præstedømmet. Dette
møde afholdtes kl. 19.00 i kirkesalen
under direktion af søster Florence Tho-
rup, presidium og ledelse af søster
Caroline Sørensen. Søster Britta Brun
talte om »Hvorfor er det så vigtigt, at
kredslærerinderne bliver interviewet og
får instrukser af presidentinden?« Sø-
ster Anna Wittendorf Andersen talte om
»Hvorfor er det vigtigt, at kredslærer-
inderne møder til det månedlige rap-

portmøde?« Derefter talte søster Vibeke
Neumann Johansen om »Er det vigtigt,
at kredslærerinder påskønner og efter-
lever evangeliet, og hvorfor?« Så var
der interview ved søster Jytte Lindén
og søster Inger Munck. Søster Irma Pe-
tersen talte om kredslærerindernes ar-
bejde, og til slut talte distriktspræsi-
dent Jørgen Ringheim.

Stævnet den 14. september bestod af
to møder, det første fandt sted kl. 15.00
i GUF-salen, det andet møde kl. 19.00 i
kirkesalen. Møderne var under direk-
tion af distriktspræsident Jørgen Ring-
heim og under presidium af distrikts-
præsidentinden, søster Caroline Søren-
sen, og blev ledet henholdsvis af søster
Inger Hentzen og søster Anna Olesen.
Der var 42 tilstedeværende ved det første møde.

Denne gang var der forsøgt noget nyt,
idet presidentinderne for de forskellige
grens deltog i en quiz over håndbogen.

Der var megen interesse fra de delta-
gende til hold og livlig opmærksomhed
fra tilhørerne. Derefter sang søstre
Lilli Christoffersen, Inger Kyhlensø og
Edith Christensen en trio, »Vi beder
Gud for dig«. Søster Caroline Sørensen
talte om »Nye metoder i arbejdet« og
håbede, at alle søstre ville få den op-
gave at være kredslærerinde. De an-
dringer, der er sket i arbejdet, må vi
ikke vise fra os og fortsætte på den tid-
lige måde. Vi har ganske bestemte re-
tninglinier at gå frem efter, og dem skal
vi holde os til.

Så forevistes en sketch om kredslæ-
rerindearbejdet af tre søstre fra Ama-
ger gren, Birthe Rasmussen, Ragnhild
Korsgård og Lissi Moe.

Efter mødet var der først korovelse
og derefter spisning i villaen.

Aftenmødet kl. 19.00 i kirkesalen var
for alle søstre og blev ledet af søster

Anna Olesen. Der var taler af søster Caroline Sørensen og søster Inger Rasmussen. Søster Sørensen gik ud fra Lære og Pagter 76:111, »Thi de skal blive dømt efter deres gerninger«, og 58:42, »Se, den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu«. Søster Sørensen udtalte, at den stærkeste drivkraft er kærlighed, den er menneskets mest guddommelige egenskab. Den er også den vigtigste lov i livet.

Søster Inger Rasmussen talte om symbolet for hjælpeforeningen, segoliljen, og hjælpeforeningens valgsprog »Kærligheden ophører aldrig«. Det er en kærlighed, der ikke søger sit eget, og, som Paulus sagde i sit 1. brev til Korintherne: »... kærligheden ophører aldrig«. Kredslerinderne går ud for at udføre den opgave, de er sat til. Kærligheden udholder alt, og der er ting, vi må udholde, når vore mænd ustandselig går fra os, men der er givet os det løfte,

at hvis vi holder ud til enden, vil det skænke os velsignelser, og det vil gå os vel.

»Syngende mødre« sang for os, og derefter talte distriktspræsident Jørgen Ringheim. Han omtalte de opgaver, der venter os, for at vi kan få den stav, vi så længe har ventet på. Vi må lære at optræde med større selvstændighed og give det nye missionspræsidentskab så få bekymringer som muligt. Vi skal lære at klare os selv, og de $\frac{2}{3}$ af arbejdet skal udføres af kvinderne, $\frac{1}{3}$ af stillingerne skal besættes med kvinder. Præsident Ringheim forelagde det store ansvar, kvinderne besidder, de skal opdrage både børn og mand, de har en stor magt og medvirker til, at tingene går fremad. Det har vist sig, at kontoen for fasteoffer er overskredet, og her må kvinderne gøre en indsats.

Alt for ofte kommer midlerne ikke ind på grund af forglemmelse, og her kan kvinderne sætte ind, I må interes-

sere jer for fasteoffer, det skal være et personligt spørgsmål; når vi kommer så vidt, vil fasteofferne rigeligt dække udgifterne. Videre spurgte præsident Ringheim, om vi er fromme nok til at blive en stav. Betragter vi det danske præstedømme på samme måde som det amerikanske? Sostrene har mere kærlighed end mændene, og derfor kan de også bedre opdrage deres mænd, og vi må vise større modenhed og sikkerhed og prøve at sætte os selv udenfor for den gode sags skyld. Der er mange talenter i grenene, men der mangler fællesskab, og vi kan nå meget længere, hvis vi arbejder i fællesskab.

Modet sluttede med sang nr. 38, »Tak nu Fader, tak for stunden« og bøn ved søster Lilli Christoffersen.

Ved begge møder spillede søster Inger Rasmussen både prælidium og postlidium, og der blev selvfølgelig åbnet og sluttet med bøn af sostrene. Tilstedede 78. E.M.C.

Gensidig Uddannelses Forening

Middelvejen er den bedste.

I alt det gode, vi prøver på at sige, gøre og udføre her i livet, kræves der af os en vis grad af tro, og for at den kan blive virksom, må vi have et formål eller ideal foran os, noget, der ansporer os til at forbedre, ophøje, gavne, jævne og lægge tilrette det, som lader sig afhjælpe og rette. Når så idealet er fundet, burde vi med jævn og rolig gang fortsætte mod målet; ikke afvige til nogen af siderne ved at gå til yderligheder i hverken den ene eller anden retning, men følge sandhedens lige linje. Nogle mennesker har til vane, når de fremstiller deres ansøkelser og deres opfattelse af ting, at give billedet deraf for stærke farver ved enten at under- eller overvurdere dets værd og betydning. Dette virker måske i øjeblikket tilfredsstillende, men i længden, eller når udfaldet deraf kan ses, har det skadelige følger, og hvor denne vane dyrkes, udarter det

undertiden til misforståelser og usande ytringer. Middelvejen, eller mådehold i alt, i både timelig og åndelig henseende, er en af evangeliets lærdomme. Når vi under åndens inspiration følger den og uførtroet fortsætter vor vandring gennem livet på den vej, der fører os til evigt liv og ophøjelse i Gud os Faders Rige, da passerer vi uden at lægge mærke dertil den ene milepæl efter den anden, og i tidens løb vil vi have tilbagelagt en lang strækning, der gemmer mange minder og oplevelser fra erfaringsens dyrebare løbbane.

Mådehold i spise, drikke, søvn, adspredelse og arbejde er vejen til helbred, sundhed og et langt liv, og det er grundvolden til et åndsfrisk temperament. Den, som besidder dette og er i stadig forbindelse med ånden herovenfra, lader alle overdrivelser fare, og han holder sig til sandhedens enkle og ligefremme fortolkning; hans sjæl fyl-

des med den kærlighed, som omtales i 1. Kor. 13:4—7, der er langmodig, velvillig, blottet for nid, bruger ikke fremfusenhed, opløses ikke; »den gør intet usømmeligt, søger ikke sit eget, forbitres ikke, hærer ikke nag, glæder sig ikke over uretfærdighed, men glæder sig ved sandhed; fordrager alt, tror alt, håber alt, tåler alt«. Hvor skønne er ikke evangeliets åbenbarede principper, uden nogen tilsætning af menneskelig sammenblanding! Og dog er de så simple og ligefremme, at endog dåren ikke kan fare vild eller misforstå dem.

Måtte vi derfor alle, uforårsagt og med sikre og faste skridt, i oprigtighed og ligefremhed holde fast ved »jernspiret« og stræbe fremad mod målet; belønningen vil da sikkerlig ikke udeblive.

(Fra »Skandinaviens Stjerne«, 1. juli 1907)

Søndagsskolen

Nadververs for november:

For Senior og Junior Søndagsskolen:
»Jesus sagde: Dette er mit bud, at I skal elske hverandre, ligesom jeg har elsket jer.« (Johs. 15:12).

Søndagsskolesang for november:

»Nu takker alle Gud«. (Nr. 192 i den blå sangbog).

»Nu takker alle Gud«, forfatter Martin Rinkart, komponist Johann Crüger.

der ingen er tilstede i salen. At være ydmygt opmærksom på Deres pligt og at øve den nødvendige tid på orglet

vil belønne Dem med glæde og succes i arbejdet.

Alexander Schreiner.

Til sanglederen:

Denne pompøse choral-melodi er over 300 år gammel, og er uden tvivl for det meste blevet sunget i det statelige og majestætiske tempo af 66 slag i minuttet. Denne melodi blev oprindeligt skrevet med halve noder i stedet for de kvarte noder, som vi nu har i vor sangbog. Vi føler, at dette tempo kan være en lille smule for langsomt for vor rastløse generation i dag. Så lad os anbefale en fart af omkring 76. *Fermat*erne kan så holdes tre hele slag i hvert tilfælde. Bevar rytmen ensartet og statelig. Folk er tilbøjelige til at »løbe« fra et bestemt tempo, men Deres uforanderlige, ensartede taktslag kan holde dem fast ved det pompøse tempo, som sangen kræver. *Til organisten:*

Organisten kan spille sangen med rimelig, fuld styrke. Denne choral blev skrevet som fællessang, hvor kun melodistemmen skulle synges. Tonehøjen er let, så enhver kan synges stemmen og overlade harmonien til orglet. I de første sangbøger, selv i vores egne sidste dages hellige sangbøger, var kun melodistemmen trykt.

Spil med stærk ped-al. Lad hele sangen være *legato*, men gentag tydeligt alle ens noder. Vi ser ingen tekniske vanskeligheder i at spille denne sang, men hvis den skulle være ny for Dem, så er den en gang imellem, når

Kære søstre og brødre, med en hilsen til jer fra J. Holman Waters (repræsentant fra Søndagsskolernes Generalautoriteter i U.S.A.) indleder jeg dette og skulle sige fra ham, at han var glad for at møde de danske mormoner, der iøvrigt ligner alle andre mormoner over hele verden, og da vi samtidig næsten i alle tilfælde har de samme problemer, kunne det ikke undgå at gøre et vist indtryk på Waters, der er ude at rejse for første gang i Kirkens tjeneste, at møde mennesker rundt om på kontinentet, der ser ens på livets problemer og har samme mening om metoderne, der burde anvendes til at afhjælpe den tvivlrådighed, uvidenhed, angst og overtro, som hersker alle vegne.

Waters' gerning er at fremme søndagsskolernes arbejde, og et af de midler, han lagde meget vægt på, var at få uddannet egnede lærerkræfter, en udmærket tanke, som temmelig sikkert har været tænkt mange gange i Kirkens over hundrede år gamle historie.

Waters viste en lille film, der på udmærket måde viste tre forskellige lærer-

typer, en, der ikke kunne få klassen interesseret, en, der kunne, men derudover havde han ingen kontakt med den, og til sidst en lærerinde, der både kunne få sine elever til at læse deres lektier, og også efter skoletid havde kontakt med dem. Vi så et eksempel ved sygdom, hvor hun fik eleverne til at praktisere det, de havde talt om i klassen, hun gjorde dem aktive, og ved sin egen adfærd viste hun vejen til at udføre det i gerning, som Kristus pålagde os at gøre for hinanden, hun blev ikke bare ved snakken; men hun havde så meget kontrol over sig selv, at hun magtede at udføre det, hun talte. Det er et godt emne at skrive om, og det er også godt at holde tale over.

Jeg tænker så til på, når vi mormoner sidder og siger til os selv: »Hvad skal jeg tale om på søndag?«, at hvor er det simpelt at finde frem til emner, vi kan bare tage vor salmebog og kaste et blik i den, den er sprængfuld af ideer, og hvis man vil gå en anden vej, så er dette »at udføre det man taler« nøglen til begyndelsen på en hvilken som helst tale, som bliver holdt i Kristi

Søndagsskolelærere!

Ånd. Kan disse ting ikke passe sammen, så er talen frugtlos. Og på samme måde er vort liv og virke frugtlost, hvis vi ikke har så megen magt over vore følelser, at vi kan udføre det, vi taler. En god søndagsskolelærer skal gå fra sin kirke, hvor han ved nadveren har erindret sin pagt med Herren, og han eller hun skal gå ud i sin gerning med disse ord i sine øren, — hvad du gør imod disse mine mindste, gør du imod mig — hvor vil færdes, hvor vil ser hen, i hvad vil foretager os, i vort arbejde, i vort forhold til vor chef, vore arbejds-kammerater, vore venner, vore fjender, vore nærmeste, skal dette være det første for vore øjne. »Hvad du nu er i færd med at gøre, skal være Gud Herren velbehageligt«. Vi kan alle lære dette, og vi har alle behov for at lære det.

Da søndagsskolelærer eller lærerinde, gå ind i dig selv, luk din dor og ransag alt, hvad du kan finde, sig til dig selv, »Jeg vil uddanne mig, jeg vil lære meget om alt omkring mig, om livets mål og mening, om det der foregår, som jeg

ikke forstår, vil jeg lære mere, så jeg kan lære at forstå det, og så jeg kan bringe det videre til min bror og søster, som heller ikke forstod det«. Du skal være den, som sætter de andre i gang med at UDFØRE DET DE TALER, du har ansvaret for dem, som kommer til dig i din klasse og sidder og ser på dig, og når du ser dette spørgsmål i deres øjne: »Fortæl os noget om Gud, og om livets problemer«, ville du så ikke i denne stund ønske, at du virkelig kunne svare på alle de spørgsmål, der bliver stillet til dig? Jeg ved, at vi alle gerne vil kunne udføre dette arbejde tilfredsstillende, og vi kan alle blive egnede lærere og lærerinder, hvis vi vil bruge den magt, vi føler i os selv først og fremmest. Det kan knibe for en lærer at få eleverne til at udføre det, der står i Trosartiklerne, hvis han ikke kender dem, som det slet ikke lade sig gøre at forelæse med forstand om Mormons Bog, når man ikke selv har læst den. Ville du selv acceptere en, der skulle belære dig, om hvem du vidste, at han ingen kendskab havde til

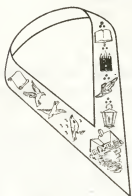
det, I talte om? Nej såmænd ville du ej, og du kan ikke forlange, at andre skal gøre det, du ikke selv vil gøre.

J. Holman Waters rejser hjem og aflægger rapport om alt, hvad han har set og lært om søndagsskolerne ude omkring, og jeg ved, at det, der kan gøres for at afhjælpe de ulemper, der forefindes i vort arbejde, vil blive gjort. Hvis det ikke bliver gjort, så er det, fordi et eller andet svigter på et eller andet sted, og det skulle vi ikke gerne have over vort hoved, lad ikke os standse værket, men være med til at fremme det, og det kan vi ved at lære selv, studere Kirkens litteratur, Bibelen, Mormons Bog, Lære og Pagter, Joseph Smiths Lærdomme, de allerbedste bøger, kort sagt alt hvad vi kan få forstand af.

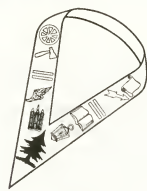
At dette må nå ud til alle, der har med Søndagsskolerne at gøre, og at det samtidig må inspirere bare en eneste til at påbegynde et arbejde med at sætte sig ind i Kirkens lærdomme, så var disse ord ikke skrevet forgæves.

Med kærlig hilsen

Knud Edsberg.

PRIMARY

Mit lys er blot et lille et, mit lys af tro og bøn, men som Guds sol det skinner blidt, thi det blev tændt hos ham.

Jeg skjuler ej mit lille lys, thi så mig Herren bød. Det gaves mig at løfte højt, at hver må se dets glød.

O, lille lys, strål du for mig, spred mørket i min sjæl, indtil Gud tager mig til sig i herlighedens sal.

En nat, da solen var gået ned og fuglene havde stukket hovedet under vingen for at hvile, fløj en af nattens fugle tæt hen til en elektrisk lygte. »Hvad nytte er du til?« spurgte fuglen. »Du giver så lidt lys i forhold til solen.« »Jeg gør mit bedste«, sagde lygten. »Tænk, hvor mørkt dette hjørne ville være, hvis jeg ikke var her. Folk, der går eller kører, vil løbe eller køre ind i hinanden og måske komme til skade.«

»Det er sandt«, sagde fuglen og fløj bort. Så kom den hen i nærheden af en gaslygte, som stod et stykke fra husene og de travle gæder.

»Hvad nytte er du til?« spurgte fuglen. »Du giver ikke så meget lys som den elektriske lygte.«

»Jeg gør mit bedste«, sagde fuglen. »Kan du se den stejle skrænt lige her ved siden af? Hvis jeg ikke var her, var der måske nogen, der ikke så den og derfor ville falde ned.«

»Det er sandt«, sagde fuglen og fløj bort.

Lidt efter så dens skarpe øjne en lampe i et vindue.

»Hvad nytte er du til?« spurgte fuglen. »Du giver ikke engang så meget lys som en gaslygte.«

»Jeg gør mit bedste. Jeg står i vinduet for at kaste lys ned på stien, så bonden kan finde vej, når han kommer hjem. Jeg gør det, så godt jeg kan.«

»Det er sandt«, sagde fuglen og fløj bort.

Men igen opdagede dens skarpe

øjne lys — et lille bitte lys i et vindue i børnehjemmet.

»Hvad nytte er du til?« spurgte fuglen. »Dit lys er så lille. Du giver ikke engang så meget lys som en lampe.«

»Jeg gør mit bedste«, sagde lyset, »og jeg kan let bæres fra værelse til værelse. Den gode moder bruger mig, når hun giver børnene lidt vand at drikke om natten, eller ser efter, om de er dækket godt til i sengen. Jeg gør det så godt jeg kan.«

»Det er sandt«, sagde fuglen, og bort fløj den, medens den tænkte, idet den så de mange lys her og der, små og store: »Alle hjælpere.« —

Og således er det også med os i vor Kirke, lige meget hvor lille vor opgave er, kan vi altid lade vort lys skinne således, at vi kan ære vor himmelske Fader. Og vi lærere for de små børn har et stort ansvar ved at være eksempler for dem.

Venlig hilsen

Anni Nielsen,

Primary Hovedbestyrelse.

Sang for børnene

Mel.: *I en kælder sort som kul*

Vi i Primary har lært,
at vi holder sammen.
Kærlighed til hver især
gi'r os fryd og gammen.
Nu vi siger pænt farvel,
ja, vi ses vel snart igen.
Bliv dog ej herhjemme,
for Primary at glemme.

Nina Poulsen, Hjørring.

BOGANMELDEREN

Hans H. Worsøe:

Grundbog i Slægtshistorie. Kr. 9.00

(tilsendt fra Rosenkilde og Bagers Boghandel, Kron-Prinsens-Gade 3, København K.).

Kortfattet lærebog i genealogi

Her i bladet har der tidligere været omtalt de nye udgaver af forskellige gode håndbøger og lærebøger i genealogi, bl. a. den hidtil uovertrufne »Håndbog i Slægtsforskning« af Albert Fabricius og Harald Hatt.

Nu er der udkommet en helt ny bog »Grundbog i Slægtshistorie«, der enkelt og meget kortfattet gennemgår grundelementerne i moderne slægtsforskning og de midler, der står til rådighed. Vi er jo mange, der helst vil have kends-

gerningerne præsenteret så kort som muligt, fordi vi simpelthen ikke har tid til at læse tykke bøger. Og så er der jo også spørgsmålet om bekostning? Den foreliggende bog koster bare 9 kroner.

Klart og overskueligt fortæller hvert af dens 7 kapitler om et enkelt emne (særledes velegnet til lektiebehandling i genealogiske klasser), f. eks. »Ahnetavlers«, »Efterslægtstavlers«, »Familietradition«, »Bibliotekerne«, »Kirkeboerne«, »Landsarkiverne«. Og så er der endda blevet plads til et lille register over almindeligt benyttede latinske ord, som man ofte støder på i kirkeboerne, det er særdeles praktisk at have ved hånden. En udførlig litteraturliste afslutter bogen.

Denne bog er selvskrævet i ethvert medlems bibliotek. J. S.

KREDSLÆRERINDERNES budskab

»Den, der gør retfærdigheds gerninger, skal få sin løn« (L. og P. 59:23).

Formål: At beskrive særlige egenskaber og gerninger, som hjælper til opbyggelse af et retfærdigt liv.

I dette citat fra Lære og Pagter er der lovet prægtige velsignelser til dem, som er retfærdige. Herren siger, at »den, som gør retfærdigheds gerninger skal få sin løn, ja, fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende« (Lære og Pagter 59:23).

Ordet retfærdighed anvendes i udstrakt grad i skrifterne, og er et ord, vi alle før, vi forstår. Og dog, når vi taler om, at et menneske er retfærdigt, tænker vi så på noget særligt, eller tænker vi på det sådan i al almindelighed? Kender vi de særlige egenskaber eller »gerninger«, hvoraf retfærdighed er sammensat? Hvis vi søger at gøre retfærdigheds gerninger, hvorledes kan vi da udvikle de egenskaber, der vil lede til sådanne gerninger?

Der findes en god beskrivelse af et retfærdigt menneske i Det gamle Testamente i Davids første salme, hvor der står: »Salig den mand, som ikke går efter gudløses råd, står på synderes vej eller sidder i spotteres lag, men har lyst til Herrens lov, og som grunder på hans lov både dag og nat.« (v. 1-2).

I Det nye Testamente forelægger Herrens Bjergprædiken meget klart retfærdighedens særlige egenskaber.

Nogle af de vigtigste af dem er kærlighed, sagtmødighed, barmhjertighed, renhed i hjerte og sind, at stifte fred, tilgivelse, tolerance, trofasthed, fasthed, dyd, godhed, ydmyghed, gavmildhed, årvågen til bøn. Det er en temmelig omfangsrig liste, som ved første blik kan synes at overstige vore kræfter. Ikke desto mindre kan vi finde trost og tryghed i den kendsgerning, at vi vil bevæge os fremad mod ønskede mål: at leve retfærdigt, hvis vi samvittighedsfuldt gør alt, hvad vi kan, for at praktisere disse dyder i vort liv.

Et af de udvalgte eksempler, som viser virkningen af at leve retfærdigt, findes i 4. Nephi i Mormons Bog. Efter Frelserens besøg hos nephitierne og oprettelsen af Hans Kirke iblandt dem, levede folket i retfærdighed i næsten 200 år. I denne periode »... rettede de sig efter de bud, de havde fået af deres Herre og Gud« ... Og »... der fandtes ingen strid i landet, fordi Guds kærlighed boede i folkets hjerte. Og der var ingen misundelse, strid eller oprør ...; der kunne i sandhed ikke findes noget lykkeligere folk blandt alle de folk, der var blevet skabt ved Guds hånd Og hvor

lykkelige var de ikke! Thi Herren velsignede dem i alle deres foretagender« (4. Nephi 12, 15—16, 18).

Ingen nation og intet samfund er stærkere end retfærdigheden hos de mennesker, det består af. Dette var sandt i den 200-årige periode efter Frelserens besøg på det amerikanske fastland, og det er sandt idag. En anden nephitisk profet sagde: »Og dersom der ingen retfærdighed er, er der ingen lykke« (2. Nephi 2:13).

Hvorledes kan den enkelte af os gøre retfærdighedens gerninger og således lægge grunden til lykke og fred i vort eget liv? Vi kan vise en lille smule mere godhed. Vi kan være tolerante og barmhjertige, og vi kan være mere flittige til at søge vor himmelske Faders vilje gennem bøn. At udøve disse og andre af retfærdighedens egenskaber vil give os mere fred i sindet og mere glæde i livet.

Præsident George A. Smith udtrykte denne sandhed smukt, da han sagde: »Der er i sandhed ikke noget, menneskene har større behov for, end velsignelsen ved fred og lykke og hjertet fri for frygt Herren har gentaget, hvad Han har sagt så mange gange, at Fredens og lykkens pris er retfærdighed« (Brigham Young University Address, December 1949).

KREDSLÆRERENS budskalb

I alle sine lærdomme understregede Jesus åndens overherredømme. Et af de største øjeblikke i Hans liv indtraf ved slutningen af de 40 dage, Han fastede som forberedelse til at begynde sin mission. Hans fysiske legeme var da alvorligt svækket. Med satanisk list foreslog den onde: »... Hvis Du er Guds Son, da sig, at disse sten skal blive til brød«. Men Jesus, som straks følte, hvad det var, fristeren var ude på, svarede ham: »... Mennesket lever ikke af brød alene, men af hvert ord, der udgår af Guds mund«. (Matt. 4: 3-4). I denne korte ordveksling viste Frelseren, at menneskets materielle behov kommer næst efter de åndelige.

Hvad er åndelighed, og hvorledes opnår man den? Grundlaget for åndelighed er tro på Gud. Den opnår man ved at efterleve Guds bud. Åndelighed er derfor ikke én dyd, men en kombination af mange, ædle egenskaber. Den kommer til syne i ærbødig indstilling over for bøn og tilbedelse. Den omfatter sådanne egenskaber som ærlighed, ydmyghed, ædelmodighed, barmhjertighed, godhed og mod. Når vi kultiverer de åndelige egenskaber, er vi berettiget til Åndens gaver. Det kræver imidlertid stadig bestræbelser fra vor side at kunne have den rette kontrol over vore tanker og handlinger. Kong Benjamin udtalte sig om menneskets tilbøjeligheder således: »Thi det naturlige menneske er en fjende af Gud og har været det siden Adams fald og vil vedblive at være det i al evighed, med mindre det underkaster sig den Helligånds ledelse ...«. (Mosiah 3:19).

De, som ikke holder Guds bud, bringer sig selv i fare. Omvendt bringer omvendelsens ånd udvikling på vor livsvej. Behovet for omvendelse har kong Benjamin givet os et billede af. Da han sluttede sin fremragende tale, sendte han tjenerne ud for at undersøge, om de troede hans ord.

»Og de råbte alle med høj røst og sagde: Ja, vi tror alle de ord, du har talt til os, vi ved, at der ligger sikkerhed og sandhed bagved dem... Herren, den Almægtiges Ånd har bevirket stor forandring hos os... vi er ikke mere tilbøjelige til at gøre ondt...«. (Mosiah 5:2).

Et af de bedste eksempler på åndelighed har vi i vore hjemvendte missionærer. De stråler af den glæde, som er

kommet til deres sjæle. Nephi gav os nøglen til den stærke virkning af missionærernes budskaber: »... Når et menneske taler gennem den Helligånds kraft, vil den Helligånds kraft overføre det til menneskehjertet«. (2. Nephi 33.1).

Som resumé kan man sige, at Jesus

stiller åndelighed som et af vore vigtigste behov. Tro på Gud er den grundvold, den bygges på. For at opnå den må vi udvikle de rette tanker og den rette opførsel. Dette opnår vi ved at adlyde Evangeliets principper. Åndelighed vil udstråle fra os til andre gennem den Helligånds kraft.

Månedlig rapport over kredslærerarbejdet i den danske mission							
AUGUST 1963	Antal familier	Antal kredse	Antal lokale kredslærere	Antal missionær-kredslærere	Antal hjembesøgt	Pct. besøgt	Pct. besøgt sidste måned
KØBENHAVN DISTRIKT							
Amager Gren	130	6	12	0	17	13 %	12 %
Kbhvn. Centrum Gren ..	333	8	16	0	17	5 %	30 %
København Nordre Gren .	151	12	20	4	24	16 %	15 %
København Søndre Gren .	163	9	14	4	18	7 %	8 %
Nordsjælland Gren	31	2	2	2	16	50 %	55 %
Odense Gren	125	11	17	4	44	35 %	24 %
Rønne Gren	11	1	1	2	4	36 %	36 %
Slagelse Gren	28	4	8	0	16	52 %	78 %
Svendborg Gren	Intet udført						
Roskilde Gren	37	2	0	4	5	14 %	
JYLLAND DISTRIKT							
Aalborg Gren	82	12	16	8	14	6 %	5 %
Aarhus Gren	181	7	6	8	30	10 %	10 %
Esbjerg Gren	118	8	14	2	13	11 %	13 %
Fredericia Gren	16	3	6	0	10	62 %	50 %
Frederikshavn Gren	30	3	4	2	8	26 %	40 %
Herning Gren	21	3	6	0	8	36 %	38 %
Hjørring Gren	26	2	1	3	17	65 %	65 %
Horsens Gren	30	4	6	2	19	64 %	61 %
Kolding Gren	23	2	3	2	4	13 %	50 %
Randers Gren	78	5	5	4	12	15 %	3 %
Silkeborg Gren	34	5	8	2	11	32 %	40 %
Skive Gren	45	4	2	6	18	20 %	20 %
Sønderborg	15	2	2	2	0	0 %	20 %
Vejle Gren	intet udført						

PRÆSTEDOMMET

Nogle fundamentale principper i missionærarbejdet

Uddrag af en tale af President *David O. McKay* ved præstedømmets missionærkomité's møde

Jeg vil gerne læse for jer følgende historie, som af historikeren Lukas ansås for at være af stor betydning.

»Men en Herrens engel talte til Filip og sagde: »Stå op og gå mod syd til den vej, som fører ned fra Jerusalem til Gaza; den er øde«.

Så stod han op og gik. Og se, der var en ætioper, en hofmand, som var en mægtig mand hos Kandake, ætioperens dronning, og var sat over alle hendes skatte. Han var rejst til Jerusalem for at tilbede

og var nu på hjemvejen og sad i sin vogn og læste Profeten Esajas.

Da sagde ånden til Filip: »Gå hen og hold dig nær til den vogn!«

Og Filip løb derhen og hørte ham læse Profeten Esajas. Så spurgte han: »Forstår du også det, du læser?«

Men han svarede: »Hvordan skulle jeg kunne det, når ingen vejleder mig?« Og han bad Filip stige op og sætte sig hos ham.

Det stykke af Skriften, som han læste, var dette:

»Som et får blev han ført hen at slagtes, og som et lam, der er stumt over for den, der klipper det, således oplader han ikke sin mund.

I hans fornedrelse blev hans dom taget bort; hvem kan fortælle om hans slægt, thi hans liv blev borttaget fra jorden?«

Og hofmanden spurgte Filip og sagde: »Jeg beder dig sige mig: Hvem er det, Profeten taler om her? om sig selv eller om en anden?«

Da tog Filip til orde, og idet han gik ud fra dette skriftsted, forkyndte han evangeliet om Jesus for ham.

Og som de nu kørte frem ad vejen, kom de til et sted, hvor der var vand; hofmanden siger da: »Se, her er vand, hvad er der til hinder for, at jeg kan blive døbt?«

Filip sagde: »Tror du af hele dit hjerte, så kan det ske«. Han svarede og sagde: »Jeg tror, at Jesus Kristus er Guds Søn«.

Og han lod vognen holde, og de steg begge ned i vandet, både Filip og hofmanden, og han døbte ham.

Men da de steg op af vandet, bortrykkede Herrens Ånd Filip, og hof-

manden så ham ikke mere; thi han drog sin vej med glæde.

Men Filip blev siden set i Asdod, og han drog omkring og forkyndte evangeliet i alle byerne, indtil han kom til Kæsarea«. (*Ap. Gern. 8:26-40*).

Jeg har læst denne noget usædvanlige beretning, fordi Filip jo, som I ved, var en af de syv, der var beskikket til en særlig gerning for at hjælpe de første apostle, og han var meget nidkær i sin forkyndelse af evangeliet, særlig til folket i Samaria.

Jeg har læst dette stykke af Skriften for jer missionærer med noget særligt i mit sind. *For det første* er det nødvendigt for jer at have en kaldelse, en officiel udnævnelse for at udføre et missionærarbejde.

Filip benyttede denne lejlighed til ikke alene at forklare Skriften, men også til at bære vidnesbyrd om Jesus af Nazaret, som manden aldrig havde hørt om, eller måske kun havde hørt om lejlighedsvis, når han overværede Pinsefesten. Men Filip, missionæren, benyttede sig snart af teksten og bar vidnesbyrd om Jesus af Nazaret, som blev korsfæstet, opstod og steg op til himmelen. Han repræsenterede de Tolvs myndighed, da han prædikede for den interesserede ætioper.

Det er interessant at lægge mærke til, at Filip ikke var fuldstændig beredt til at repræsentere Guds Kirkes ledere. Uden tvivl var han en af de ledere, som forkyndte dåbens evangelium for de mænd og kvinder i Samaria, som blev døbt i stort antal, men »Da apostlene i Jerusalem hørte, at Samaria havde taget imod Guds ord, sendte de Peter og Johannes derhen,

og da de var kommet derned, bad de for dem om, at de måtte få Helligånden; thi den var endnu ikke faldet på nogen af dem, men de var blot døbt i Herren Jesu navn.

Så lagde de hænderne på dem, og de fik Helligånden«. (*Ap. Gern. 8:14-17*). Filip fortsatte med at prædike, efter at han havde døbt ætioperen, og han drog, som vi hører, til de andre byer, »indtil han kom til Kæsarea«.

Det andet punkt er, at det ikke er nok at modtage en kaldelse, men det

er nødvendigt at være forberedt til at forkynde det, som Kirkens autoriteter bemyndiger missionæren til at forkynde. I vore dage kræves det, at missionæren ved, hvad det er han skal forkynde. Der kræves et vidnesbyrd, ikke blot om Jesus, men også et vidnesbyrd om evangeliets gensigelse, og kundskab til planen, således som den gives af Kirkens Generalautoriteter til missionspræsidenten og hans medarbejdere. Forberedelsen af missionæren er en meget vigtig del af dette arbejde.

Jeg vil fortælle jer en historie. For omkring fireogtres år siden var der en ung missionær ved navn David O. McKay, som fik sin kaldelse, tog imod den og drog ud på sin mission i august 1897. På det skib, hvormed de tredive unge mænd rejste til Liverpool, var der en protestantisk præst, og ældsterne kom snart i diskussion med ham. Det ser ud til, at jeg var talsmand et stykke tid, og det spørgsmål kom op, hvor Jesus var, medens Hans legeme lå i graven. Nå, jeg havde lært, således som drenge og piger lærer i søndagsskolen, ved præstedømmets møder og i G.U.F., at Jesus gik hen for at prædike for ånderne, der var i forvaring, så det sagde jeg og brugte omtrent disse ord. Præsten tog en Bibel og sagde: »Hvor finder De det?«

Jeg vidste ikke, om det så gjaldt mit liv, hvor dette skriftsted skulle findes, men jeg vidste, at jeg havde ret. I vor gruppe var der en mand fra Holland, som var på vej for at gå på mission. Han stod ved siden af og hviskede til mig: »Peter, Peter«. Jeg tog så Bibelen, og jeg antager, at jeg bladede den gale vej for at finde Peters brev. Om det så gjaldt mit liv vidste jeg ikke, hvor jeg kunne finde den tekst. Præsten tog Bibelen og sagde: »Mit barn på otte år kender mere til Bibelen end De gør«. Der var så megen sandhed i det han sagde, at jeg brugte resten af rejsen til at blive bedre kendt med Skriften.

Forberedelse er en meget vigtig del af et missionærkald, og alligevel omfatter forberedelse ikke blot kendskab til Bibelen, Mormons Bog, Lære og Pagter og Den kostelige Perle, men også kendskab til den plan, der blev oprettet

til brug for missionæren i hans daglige arbejde.

Et tredje punkt er, at missionæren er i harmoni med missionsautoriteterne, at han ikke anvender individuelle planer, men arbejder i harmoni med missionspræsidenten og dem, der arbejder sammen med ham. En vigtig del af planen belyses ved det, jeg læste for jer, nemlig værdien af personlig kontakt. Det var gennem den personlige kontakt, som ætioperen havde med Filip, at han blev overbevist om, at Jesus var Kristus.

Den plan, der nu er givet til Kirken, opmuntrer denne særlige kontakt. I har henvisninger til bestemte mennesker, som missionærerne skulle træffe; og I sidder og taler med dem, nøjes ikke med at aflevere en traktat og forlader vedkommende, således som vi plejede at gøre det for fireogtres år siden, men

I træffer dem efter aftale — den bedste måde i verden. Evangeliet er så fornuftigt, ja, det er så guddommeligt, at hvis en ældste, som på rette måde er blevet instrueret, gennem studium og bøn og vidnesbyrd, kan sidde hjemme hos en familie eller med en gruppe mennesker og lære dem lektien og sige: »Forstår De det? — i morgen kommer vi igen og tager den næste lektie«, kan de ikke andet end blive omvendt. De får ånden i det, og den ånd omvender.

Det fjerde punkt i teksten er aktivitet. Filip var meget ivrig. Efter at have udført dåben for ætioperen, prædikede han i de forskellige byer, som lå mellem den ørken, hvor han var på det tidspunkt, og Kæsarea, hans hjemsted.

Til sidst vil jeg gerne fremhæve for jer missionærens ansvar, ikke blot at være sand mod sin kaldelse, men at

kende frelsens plan, leve i harmoni med missionsautoriteterne, dagligt at være aktiv i udførelsen af sine pligter, men fremfor alt, at leve, så han er hævet over fristelser. Jeg har ingen tålmodighed med en missionær, som overtræder den moralske lov, fordi han blev drevet ud i fristelse eller fordi han havde lejlighed til at komme sammen med det modsatte køn. En missionær, en mand, som holder præstedømmet, skulle være i stand til at modstå fristelse.

Når folk bliver valgt til missionærer, må de ikke blot leve i harmoni med evangeliets lærdomme og med den plan, som er givet af missionær-autoriteterne, men også gennem det hellige præstedømmes magt leve hævet over fristelse.

BEMÆRK!

Meddelelser og billeder, der ønskes optaget i et bestemt nummer af STJERNEN, skal fremtidigt indsendes *inden den 1. i den foregående måned*, og bedes sendt *direkte* til STJERNENs kontor, *ikke* sammen med rapporter el. lign. til missionskontoret eller organisationerne.

NB. Indsend *ikke* originalfilm, men kun *aftryk*, og skriv bag på *hvert* enkelt billede *grenens* navn, *dato* og hvad billedet forestiller.

Personlige nyheder

FØDSELSDAGE:

Vi siger til lykke til følgende søskende:
Aalborg:

Caroline Margrethe Larsen, 65 år den 4. november.

København Centrum Gren:

Anine Kathrine Rasmussen, Mimergade 113, 75 år den 14. november.

Roskilde:

Sofie Olsen, 75 år den 20. november.

Nordsjælland Gren:

Harriet Bertha Steen Andersen, Hille-rød, 60 år den 21. oktober.

Bryllup i U.S.A.:

Tidligere missionær i den danske mission, *Gary M. Larsen*, viedes den 19. september i Salt Lake Temple til *Norma Strong*. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

VELSIGNELSER:

Silkeborg:

3. marts: Bent Søndergaard Madsen og Ketty Marie Olesen Madsens datter, Helle Søndergaard Madsen, velsignet af sin fader.

Aarhus:

1. september: Hans Thorhauge og Thora Kornum Thorhauges to sønner, Jan Thorhauge og Max Thorhauge, velsignet af henholdsvis ældste Richard A. Hintze og ældste Rex Williams.

København Nordre Gren:

4. august: Gunnar Otto Westergaard og Agnes Thora Hildegardt Knaack Westergaards søn, Poul Otto Westergaard, velsignet af broder Mogens Wittendorff Andersen.

1. september: Kurt Egon Corfitzen Nielsen og Anni Gerda Rieck Nielsens datter, Ann Marie Corfitzen Nielsen, velsignet af sin fader.

DØDSFALD:

Odense:

Den 8. august døde søster *Marie Jørgensen*, kun 22 år gammel. Æret være søster Jørgensens minde!

Kolding:

Den 21. september døde søster *Juliane Madsen Mikkelsen*, knap 58 år gammel. Æret være søster Mikkelsens minde!

Frederikshavn:

Den 15. juli døde søster *Christa Jensen*, 57 år gammel. Æret være søster Jensens minde!

Dødsfald i Canada:

Broder *Jean Gilbert Hansen*, som for ca. 12 år siden rejste til Canada fra København sammen med sin hustru, Ragnhild Hansen, født Pedersen, og som blev medlem af Kirken kort for de rejste, er død i Calgary, Alberta, Canada, den 3. august efter længere tids sygdom. Æret være broder Hansens minde!

Døb:
Aarhus: 20. september:
 Lone Strøm Andersen
København Centrum Gren: 2. sept.:
 Lilian Rønn Sterup
 12. september:
 Jette Thomsen
 18. september:
 Mathilde Emilie Jensen
København Nordre Gren: 7. september:
 Michael von Benzon Hollesen
 28. september:
 Helge Børge Niemann Hansen
Odense: 22. september:
 Jacob Brandt
Nordsjælland Gren: 14. september:
 Lilly Andersen
 28. september:
 Kirsten Wendelbo Jensen
Esbjerg: 25. september:
 Arne Nielsen

Døbt af:
 Ældste Val Thompson
 Ældste Vernon Clay
 Broder Poul Petersen
 Broder Benny Lindén
 Broder Erik Wilhelm Andersen
 Ældste David Raymond Christensen
 Broder Poul Andersen
 Ældste Jørgen Olesen
 Ældste Jørgen Olesen
 Broder Anders Henry Jensen

Håndspåleggelse ved:
 Ældste Rex Williams
 Ældste Delan Memmott
 Broder Bent G. Lindhardt
 Broder Benny Lindén
 Ældste Richard Nielsen
 Ældste John Paul Jensen
 Ældste Charles Rose
 Ældste Jørgen Olesen
 Ældste Jørgen Olesen
 Broder Kurt Schrøder

Ordinationer:
Kolding: 15. september:
 Hans Henrik Jørgensen
Aalborg: 2. september:
 Jens Lind Jensen
København Centrum Gren: 11. august:
 Svend Erik Jørgensen
København Nordre Gren: 18. august:
 Johannes Georg Clante Bechsgaard
 1. september:
 Erik Wilhelm Andersen
Odense: 1. september:
 Bernd Jørgen Larsen
Nordsjælland Gren: 23. juli:
 Kurt Wilhelm Voss
 Frede Finn Englyng
 30. juli:
 Kaj Winther Lauridsen
 27. august:
 Ib Vilfred Ishøj Hansen

Til:
 Lærer
 Lærer
 Diakon
 Diakon
 Ældste
 Lærer
 Præst
 Lærer
 Diakon
 Lærer

Ordineret af:
 Broder John L. Jørgensen
 Broder Anton Falden
 Broder Kaj Krammer
 Broder Felix Hasbo
 Broder Benny Lindén
 Broder Eddie Karnil
 Broder Poul Børge Andersen
 Broder Per Meilsøe
 Broder Per Meilsøe
 Broder Ragnar Brun

Missionærforflytninger:

21. september:
 Leon F. Christensen
 Gordon Rasmussen
 Brent J. Petersen
 Henning Jensen
 Delan Memmott
 Douglas Hyatt
 Dennis Hoagland
 Bruce Fonesbeck
 Robert F. Memmott
 Nile Schow

Fra:

Aalborg
 Bornholm
 Taarnby
 Nykøbing F.
 Valby
 Roskilde
 Aarhus
 Vejle
 Aalborg
 Holbæk

Til:

Frederikshavn
 Herlev
 Kalundborg
 Odense
 Søborg
 Aarhus
 Randers
 Kbh. Indre By
 Vejle
 Hvidovre

Eva Mortensen
 Carole Hyden
 7. oktober:
 Charles Rose
 Ross T. Merrill
 Ronald Stanfield
 Dennis Tolboe
 Henning Sorensen
 Clyde Summers
 Alvin Christensen
 Kenneth Tucker

Odense
 Østerbro
 Odense
 Østerbro
 København
 Aarhus
 Aarhus
 København
 Odense
 Sønderborg

Missionskont.
 Odense
 Aarhus
 Odense
 Aarhus
 Horsens
 København
 Aarhus
 Sønderborg
 Odense

Ny 2. rådgiver i missionspræsidentskabet

Efter godkendelse fra Det Første Præsidentskab er ældste George A. Vaieland den 28. september blevet kaldet som 2. rådgiver til missionspræsident R. Earl Sorensen.

Præsident Vaieland er født den 1. september 1941 som søn af Aslaug Vaieland, Salt Lake City, Utah, og blev tilligemed sin moder omvendt til Kirken i Oslo, Norge, i 1952. Han kom til Danmark den 10. oktober 1961 og har arbejdet på Frederiksberg, på Vesterbro, i Lyngby, Fredericia og Glostrup som omrejsende ældste og var Vanguard Coordinator, da han modtog sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne præsident Vaieland i det store, ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

Ny omrejsende ældste

Den 21. september er ældste Douglas M. Hyatt blevet kaldet som omrejsende ældste i den danske mission.

Ældste Hyatt er født den 3. april 1942 som søn af Morlan og Margaret Hyatt, Woods Cross, Utah. Han kom til Danmark den 5. juli 1961 og har arbejdet i Aarhus, Valby, Odense, Herning, Holstebro og Roskilde, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne ældste Hyatt i det store ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

Missionærrankoster:

Følgende missionærer er ankommet til den danske mission med S.A.S. via New York:

17. september: *Dennis Stowell* fra Elko, Nevada, beskikket til at arbejde i Aalborg.

Stewart L. Jacobsen fra Logan, Utah, beskikket til at arbejde på Bornholm.

David Racker fra Roy, Utah, beskikket til at arbejde i Tårnby.

Brent H. Nay fra Bountiful, Utah, beskikket til at arbejde i Nykøbing F.

Frances Don Baxter fra Union, Oregon, beskikket til at arbejde i Valby.

Chester LaVoir Allen fra Cucamonga, California, beskikket til at arbejde i Roskilde.

David Flinders fra Roy, Utah, beskikket til at arbejde i Herlev.

Gayle Clarke Jensen fra Taber, Alberta, Canada, beskikket til at arbejde i Kalundborg.

Don Alvin Hansen fra Logan, Utah, beskikket til at arbejde i Odense.

David B. Hermansen fra Ephraim, Utah, beskikket til at arbejde i Soborg.

Dwayne Howard Lively fra Tempe, Arizona, beskikket til at arbejde i Holbæk.

Glen R. Hilton fra Orem, Utah, beskikket til at arbejde i Aalborg.

Vera Dunn fra Alamosa, Colorado, beskikket til at arbejde på Østerbro.

Dennis Stowell

Stewart L. Jacobsen

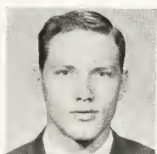
David Racker

Brent H. Nay

F. Don Baxter

Chester L. Allen

David Flinders

Gayle C. Jensen

Don A. Hansen

David B. Hermansen

D. Howard Lively

Glen R. Hilton

Vera Dunn

Missionæraflysninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

12. september:

Richard M. Larsen fra Ogden, Utah, efter sidst at have arbejdet i Næstved.

8. oktober:

Gene S. Olsen fra Denver, Colorado, efter sidst at have

arbejdet i Horsens.

10. oktober:

Nora Del Henrie fra Brigham City, Utah, efter sidst at have arbejdet på Østerbro.

18. oktober:

George Rex Williams fra Ferron, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aarhus.

Richard M. Larsen

Gene S. Olsen

Nora Del Henrie

George R. Williams

ET STORT OG FØRUNDERLIGT VÆRK

(A Marvelous Work and a Wonder)

af LeGrand Richards. er nu udkommet på dansk.

Den vil i år blive brugt som lektiehefte i det aronske præstedømme, både over og under 21 år, men kan med stort udbytte læses og studeres af alle Kirkens medlemmer. Et eksemplar af bogen er sendt til hver af grenspræsidenterne, således at søskende kan se bogen der. — Prisen er kr. 15,00, og bogen kan bestilles ved indsendelse af beløbet pr. giro nr. 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, København F. — Husk på talonen at skrive, hvad der ønskes.

KØB BILLIGT

	1/4 l	1/2 l	1/1 l
Fougère		4,75	8,50
Barbersprit	4,00	7,00	
El Shave	4,00	7,00	
Frisercrème	4,00	7,00	
Portugal		4,75	8,50
Bay Rhum		4,75	8,50
Hårlak	4,00	7,00	
Håndlotion	3,75	5,50	
Skin tonic	4,00	7,00	
Æg shampoo	2,75	4,00	7,00
Olie shampoo	2,75	4,00	7,00
Speciel shampoo	3,50	5,75	9,50
Brillantene	4,00	7,00	

Joy Cosmetik!

KØB EN GROS

	100 gr	250 gr
Sports-Crème	3,50	7,00
Cold-Crème	4,00	8,00
Dag-Crème	4,00	8,00
Rense-Crème	3,50	7,00

Plastik Spray 1 kr.

Kamme, helt dusin 2,75 Toupet-kamme 0,75 stk.

Gaveæsker 5 forskellige slags

Herrer kr. 12,50 — Damer kr. 12,50

HØJESTE KVALITET

BE 2225 eller Joy,

Garanti: Fuld tilfredshed eller pengene igen inden 8 dage

Kobbelvænget 22¹ Kbh. Brh.

Corona TAPET

**10 % rabat på alle lædervarer
til kirkens medlemmer**

Kuffetter - visit- og rejsetasker - pung- og tegnebøger
skolemapper - dokumentmapper m. m.

LÆDERVAREFORRETNINGEN LE SAC
v. Ruth Hansen
Gl. Kongevej 163 — VE. 6397

TEAKKOMMODE

som tegn.,
6 skuffer
direkte fra
fabrik

Kun

169,-

50 forskellige
komm. på lager

ØBRO MØBLER

Kommodespecialisten

Korsørge 22 - Løgstors. 13. ØB 953
Fredag åbent til kl. 20

P E R S O N L I G E

Kirkens Musik, bl. a. »Zions Sange«, søges, ligesom noder af enhver art har interesse. Jørgen Ljungstrøm, Maglegårdsallé 83, Søborg.

Det verdensberømte Tabernakelkor på LP plader!
Gratis prisliste: send brevkort med navn og adresse
til UTAH IMPORT CO. Parcelvej 70 B - Holte
Tlf. Holte 51

Ny eller brugt folkevogn? Så snak med Mogens,
tel. (01) HE 3280, og vær sikker på et godt køb
altid med garanti.

Annoncer under »Personlige« må være redaktionen
i hænde den 10. i måneden før udgivelsen. De koster
kr. 200 pr. linie à 38 enheder.

Gamle breve og dagbøger. Til brug for en bog om
mormon-udvandrerne 1850-1900 søges optegnelser fra
den tid. Jørgen Schmidt, Parcelvej 70 B - Holte.
til købs eller låns.